KÖTÜLÜĞÜ ÖRGÜTLEYİP DÜZENLEYENLER

TAPINAKÇILAR VE MASONLAR

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

I. Baskı: Temmuz, 2003
II. Baskı:Ocak, 2006

ARAŞTIRMA
Y A Y I N C I L I K

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat: 4
Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT
Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü,

kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

-Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya

dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Tapınak Şövalyeleri (ya da diğer adıyla Tapınakçılar), kökeni Ortaçağ'a dek uzanan, faaliyetleri ve yandaşları ise zamanla değişikliğe uğrayan gizli bir örgüttür. İlk kez I. Haçlı Seferi'nden sonra ortaya çıkmış, kısa sürede geniş bir siyasi nüfuza sahip olmuş ve Ortaçağ'ın en büyük maddi güçlerinden biri haline gelmişlerdir. Başlangıçta kendilerini sözde dindar gibi göstermişler ve bu yolla kazandıkları itibar ve imtiyazları kullanmışlar, zaman içinde de Hıristiyan halkın gözünde nefret ve korku uyandıran, din ahlakına karşı, şeytani amaçlar güden karanlık bir örgüt haline gelmişlerdir. Tapınakçıların 1307 yılında başlayan mahkemelerine ait tutanaklar ve dönemin tarihi belgeleri örgütün karanlık çehresini şüphe götürmeyecek bir şekilde gözler önüne sermiştir.

Bu belgelerden ve konunun uzmanı tarihçilerin araştırmalarından ortaya çıkan sonuçlar, Tapınakçı tarikatının, kurulduktan kısa bir süre sonra kuruluş amacından hızla uzaklaştığını, Hıristiyanlığı terk ederek sapkın ve batıl bir öğretinin peşinden gittiğini göstermektedir. Tapınakçılar bu karanlık öğretiye özgü tören ve ritüelleri gizlice uygularken, aynı zamanda da servet ve güç sahibi olmak için her türlü yöntemi sözde meşru saymışlardır. Dünyevi hırs ve menfaatler uğruna din ahlakından uzaklaşıp şeytanın emrine girenlerin durumunu Allah Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Kendilerine güç (izzet) sağlasınlar diye, Allah'tan başka ilahlar edindiler.

Hayır; (o yalancı ilahlar) onların tapınışlarını inkar edecekler ve onlara karşı çelişkiye düşecekler.

Görmedin mi, Biz gerçekten şeytanları, kafirlerin üzerine gönderdik, onları tahrik edip kışkırtıyorlar.

Onlara karşı acele davranma; Biz onlar için ancak saydıkça sayıyoruz. (Meryem Suresi, 81-84)

Tapınakçılar, özellikle ilk dönemlerde Papalık makamından elde ettikleri imtiyazlara güvenerek sistemlerini uzun bir süre rahatlıkla devam ettirmişlerdir. Ancak, Tapınakçıların gizli ritüellerinde yaşadıkları sapkınlıkların yavaş yavaş deşifre olması ve gerçek yüzlerinin ortaya çıkmaya başlamasıyla, Papalık bu konuda köklü tedbir almaya karar vermiştir. 1305 yılında Papa olan V. Clement, Fransa Kralı IV. Phillippe'nin de desteğini alarak Tapınakçıların ortadan kaldırılma sürecini başlatmıştır.

Fransa'da Tapınakçılar aleyhine açılan davaların mahkumiyetle sonuçlanması Tapınakçılar için hiç umulmadık bir hezimet olmuştur. Ne var ki bu olay, Tapınakçılara daha gizli, daha örgütlü olmayı öğretmiş, günümüze kadar gelen Tapınakçı-mason gizliliğinin temellerini hazırlamıştır. Kendilerini mahkum eden Kilise'nin temsil ettiği her türlü inanca ve değere karşı büyük bir nefret ve intikam duygusu da yine bu süreçte

oluşmuştur. Din ahlakına karşı besledikleri nefret ve düşmanlık, nihai hedef ve mücadelelerinin de merkez noktasını oluşturmuştur: din ahlakına uygun olmayan bir dünya hakimiyeti...

Bu sapkın mücadelelerinde hiçbir kural tanımayan Tapınakçılar, kitabın ilerleyen bölümlerinde detayları ile göreceğimiz gibi, adeta şeytanın yeryüzündeki temsilcileri görevini yürütmektedirler. Törenlerinde, masonik ritüellerin vazgeçilmez bir öğesi olan "Baphomet" adında bir şeytana tapan Tapınakçılar, alemlerin Rabbi olan Allah'ı inkar ederek şeytanı adeta ilah edinenlerin önde gelenleri olarak kabul edilebilir. Bu tür kişiler Kuran'da "şeytanın fırkası" olarak adlandırılırlar.

Ayetlerde şöyle bildirilmiştir:

Şeytan onları sarıp-kuşatmıştır; böylelikle onlara Allah'ın zikrini unutturmuştur. İşte onlar, şeytanın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz şeytanın fırkası, hüsrana uğrayanların ta kendileridir.

Hiç şüphesiz Allah'a ve Resûlü'ne karşı başkaldıranlar; işte onlar, en çok zillete düşenler arasında olanlardır. (Mücadele Suresi, 19-20)

Tapınakçılar konusunu incelerken vurgulanması gereken en önemli noktalardan biri de, bu örgütün elinde tuttuğu maddi güçtür. Tarihin ilk bankerleri olarak anılan Tapınakçılar, diğer adıyla Tapınak Şövalyeleri, bu büyük maddi gücü nasıl elde etmişlerdir? Servetlerinin boyutu nedir? Sermayeyi ele geçirme yöntemleri nelerdir? Elde ettikleri karanlık servet günümüzde kimlerin elindedir ve ne amaçla kullanılmaktadır?

Bu kitapta, "Tapınak Şövalyeleri" adlı ilk kitabımızda detaylı olarak değindiğimiz örgütün tarihçesini ve örgütün günümüzdeki mirasçısı olan masonluk konusunu yeniden ele alarak, yukarıdaki soruların cevabını verecek ve Tapınakçıların kara parayla finanse ettikleri faaliyetleri deşifre edeceğiz.

BÖLÜM 1
HAÇLI-TAPINAKÇI ZİHNİYETİ

Tapınakçıların kim olduklarını, nasıl ortaya çıktıklarını ve gerçek amaçlarını anlamak için, Haçlı Seferleri'ne kadar uzanmak gerekir; çünkü Tapınakçı tarikatını kuranlar, Kutsal Toprakları kurtarma ve koruma bahanesiyle Filistin bölgesine gelip yerleşmiş Haçlı Şövalyeleri içinde yer alan bir gruptur.

Haçlı Seferleri'nin başladığı dönemde, Avrupa'da karanlık bir dönem yaşanıyordu. Bir yandan fakirlik, açlık ve cehalet, küçük krallıklar ve feodal beylikler arasındaki iktidar mücadeleleri, hiç bitmeyen savaşlar; diğer yandan kuzeyden gelen barbar akınları Avrupa'yı yaşanmaz bir yer haline getirmişti. Yeni yeni gelişmeye başlayan ticaret ve zanaatkarlık, Avrupa'nın ihtiyaçlarını ve güç arayışını karşılamaya yetmiyordu. Bu karmaşanın içinde, Katolik Kilisesi, halk arasında büyük bir etkiye sahip olan misyoner tarikatlar sayesinde Avrupa'nın en güçlü ve en etkili kurumu haline gelmişti.

Kilise mensupları, aldıkları yoğun eğitimle cahil halkın ve eğitimsiz asillerin çok üstünde bir bilgiye ve anlayışa erişmişlerdi. Ne var ki, dönemin en organize gücünün başına geçen bazı Papalar, bu imkanları kendi amaçları doğrultusunda en stratejik şekilde kullanmış, kimi zaman kuruluş gayelerinden uzaklaşarak dünyevi hakimiyete yönelmiş, hatta pek çok Avrupa kralına ve asiline boyun eğdirmişlerdi.

Bu gücün doruk noktasına ulaştığı bir dönemde Papa II. Urban'ın savaş çağrısı duyuldu: Müslümanların yüzyıllardır ellerinde tuttuğu Kutsal Topraklar geri alınacaktı... Papa'nın amacı, görünüşe bakılırsa, Hıristiyanlar açısından son derece soyluydu: Hıristiyanlığı Kutsal Topraklarda hakim kılmak! Ancak, Haçlı Seferi'ni başlatan Kilise'nin bu kararı hiçbir zaman bu amaçla sınırlı kalmadı.

Başta da belirttiğimiz gibi, Avrupa, özellikle de Kilise'nin hakim olduğu topraklar, büyük bir yokluk ve sefalet içindeydi. Doğu'dan gelen tüccarlar ise, Müslümanların sahip oldukları büyük zenginliklerden, adı duyulmamış yiyeceklerden, çok değerli kumaşlardan ve hazinelerden bahsediyorlardı. İşte Haçlı Seferleri'nin başlamasında en büyük etken Doğu'nun bu zenginliğiydi.

O dönemdeki Kilise, tarihin ilk sömürgeleştirme hareketini başlatırken, Doğu'daki bütün zenginlikleri, dolayısıyla politik gücü ele geçirmeyi, Avrupa'daki iktidar sahibi rakiplerine karşı nihai bir zafer kazanmayı planlıyordu. Bunu yaparken, Hıristiyanlığın temel unsurlarından olan barışçılığı, mütevaziliği, şiddet karşıtlığını bir tarafa bırakmış, 1000 yıllık geleneğini terk etmişti.

Haçlı Seferleri'ne katılanların seçiminde de Hıristiyan dinine aykırı uygulamalar öne çıkmış ve böylece vahşi, zalim ve cahil Haçlı askeri imajının temelleri atılmıştı. Kilise, Haçlı Seferi'ne katılımı artırmak uğruna, her türlü teşvik yöntemini kullanmış, aforoz edilmiş günahkarları ve mahkumları günahlarının affedileceği vaadiyle orduya

almıştı. Cehalet, orduyu oluşturanların büyük bir kısmının ortak özelliğiydi. Bu insanlar, Müslümanlık hakkında cahil oldukları gibi, kendi dinleri hakkında da yeterli bir bilgiye sahip değillerdi. Savaşa katılmalarındaki sebep de sanılanın aksine, dini idealler değil, Doğu'nun ganimetlerinden kendilerine bir pay alabilmekti. Birbirleriyle savaş halindeki krallar ve soylular, mal varlıklarını artırmak hayallerine kapılıp kendi ordularıyla bir tür maceraya atılmışlardı. Birbirlerine rakip olan bu kesim, bir birlik halinde olmadıklarından çoğu zaman başlarına buyruk hareket ediyorlardı. Feodal beylerin yanında köle seviyesinde bulunan vasallar ise özgürlüklerini kazanmak için savaşa koşmuşlardı. Bu gruplar içinde, yalnızca Kilise'nin kutsal çağrısı doğrultusunda yola çıkanların sayısı küçük bir toplulukla sınırlıydı. Bir kaynakta bu durum şöyle ifade edilmektedir:

Fransız şövalyeleri daha fazla toprak ummuş, İtalyan tacirleri Doğu Avrupa limanlarında ticareti büyütmeyi hayal etmiş, çok sayıdaki yoksul insan da sadece gündelik sıkıntı ve zorluklardan kaçabilmek için bu seferlere katılmıştı.[1]

Bir ordudan çok, düzensiz, disiplinsiz, kontrolsüz bir güruh izlenimi veren Haçlılar, kendilerinden bekleneni yaparak daha ilk savaşlarında tarihin en büyük katliamlarından birini gerçekleştirdiler: Kudüs'ü ele geçirdikten sonra, Müslüman ve Yahudilerden oluşan halkın tamamına yakınını katlettiler. Tahminen 40 bin kişinin öldürüldüğü bu katliamda dökülen kan, tarihi anlatımlarda 'diz boyu' şeklinde tasvir edilmiştir.

Kitabımızın konusu olan Tapınak Şövalyeleri tarikatını kuranlar aslında, diğer pek çok Haçlı topluluğu gibi, Kilise'nin skolastik eğitiminden geçmiş bilgili, kültürlü insanlar değillerdi. Bunlar daha çok, macera, ganimet, şan-şöhret, mevki gibi amaçlarla Haçlılara katılmış cahil, kaba saba, savaşçı askerlerdi. Nitekim, tarikatın kuruluşundan kısa bir süre sonra sergilemeye başladıkları davranışlar, bu kişilerin Hıristiyanlıktan uzak, karanlık amaçlar peşine düşmüş fakir Fransız soyluları olduklarını ortaya çıkarmıştı. Fakirlikleri oranında hırslı ve tamahkar olan bu askerler, bir dizi gelişmenin sonucunda, çok geçmeden dönemin en büyük ve en tehlikeli güçlerinden biri haline geleceklerdi.

Tapınakçılar Sahnede

I. Haçlı Seferi'ne katılanlar, 1099 yılında Kudüs'ü ele geçirmeyi başarmış ve büyük bir katliam gerçekleştirmişlerdi. Savaşa katılan askerlerin çoğunluğu geri dönerken, başta Fransa'dan gelmiş bazı soylular ve askerler olmak üzere, bir grup Haçlı askeri de bölgede kalmayı kararlaştırmıştı. Bu kararın görünüşteki amacı, Kutsal Toprakların ve Hıristiyan hacıların güvenliğini sağlamak ve Hıristiyan dinini bu beldede yaymaktı. Bir avuç idealist askerin ve din adamının gerçekten bu amacı güttüğü düşünülebilirse de, genel tablo göz önüne alındığında bunun sadece bir bahane olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, I. Haçlı Seferi'yle birlikte, aslında Batı'nın sömürgeleştirme faaliyetleri başlamış ve yöredeki Arap halkıyla bazı Batılılar arasında sonuçları günümüze kadar uzanacak sorunlar yaşanmaya başlamıştı. Katliamlar için öne sürülen gerekçelerin hiçbir geçerliliği yoktu. Müslümanların yönetimindeki Kudüs'te, hac yolları bütünüyle açıktı ve farklı dinlere mensup insanlar bir barış ve hoşgörü ikliminde birarada yaşıyordu. Fakat bu manzara, Müslümanların, Yahudilerin ve yerli Hıristiyanların Haçlılar tarafından katledilmesine engel olamadı.

1099 yılında, Kudüs Krallığı kuruldu ve işgal Antakya-Urfa yönünde genişledi. Yaklaşık yirmi yıl sonra, başlarında Hugues de Payens olmak üzere, dokuz Fransız şövalyesi Kral Baldwin'in huzuruna çıkarak, sahil şeridinden Kudüs'e kadar uzanan bölgede hacıları korumaya gönüllü olduklarını ilettiler. Kral, bu teklifi memnuniyetle karşıladı. Böylece, Tapınakçıların hızlı yükselişi de başlamış oldu.

Dokuz şövalyenin kendilerine yakıştırdıkları "İsa'nın Yoksul Şövalyeleri" ünvanındaki yoksul sıfatı, paraya doymayan bu askerlerin amaçlarıyla ne denli çelişiyorsa, insanların gözlerini boyamada da o denli inandırıcı bir kılıf oluşturuyordu. Aldatmaca sadece isimle sınırlı değildi: Dünya hayatını ve maddi zevkleri terk etmiş rahip-asker görüntüsü çizmeyi de ihmal etmemişlerdi. Nitekim, ileriki bölümlerde ayrıntılı olarak göreceğimiz gibi, şövalyeler, kısa bir süre sonra, din ahlakına uygun olmayan hatta din düşmanı, maddiyatçı bir tarikata dönüşmekte gecikmeyeceklerdi.

Kral Baldwin, şövalyelere çeşitli imtiyazlar tanımakla kalmamış, bir zamanlar Süleyman Mabedi'nin yer aldığı (Mescid-i Aksa'yı da kapsayan) bölgeyi kendilerine tahsis etmişti. Baldwin'in de kuşkusuz kendine göre planları vardı: Bölgede Müslümanların etkisi arttıkça Krallık riske giriyordu; savaş tecrübesi olan şövalyelerin varlığı, onların belirli noktalarda koruma görevi üstlenmeleri Kralın lehineydi. Ancak, bölgedeki Tapınakçıların sayısı yok denecek kadar azdı. Bu yüzden, Kral Baldwin ve Tapınakçıların ilk büyük üstadı Hugues de Payens, bu sayıyı artıracak planları devreye soktular. Sonuçta, Kilise'nin desteğini kazanmak Tapınakçılara istedikleri imkanı sağladı.

1127 yılında iki Tapınakçı, kraldan aldıkları mektupla birlikte Aziz Bernard'a* başvurdular. (*Aziz Bernard, o dönemde, Kilise içinde en etkili isimlerden biriydi ve yaşadığı dönemde, Hıristiyanlığın en önemli şahsiyeti olarak görülmekteydi. Aziz Bernard bütün Hıristiyan dünyasının önde gelen tarikatlarından olan Sistersiyan tarikatına bağlıdır; ayrıca Katolik Kilisesi içinde bu tarikata mensup olanlar önemli mevkilere sahiptirler. Fransa'dan Kudüs'e giden Tapınakçılar, Sistersiyan tarikatının Fransa'daki temsilcileri tarafından büyük destek gördükleri için Aziz Bernard, bütün kapıları açabilecek insan olarak belirlenmiştir.) Mektupta Baldwin, Tapınakçıları abartılı bir şekilde övüyor, Kutsal Toprakların bu fakir ama sözde inançlı askerler tarafından korunmasının önemini anlatıyor ve taleplerini belirtiyordu. Buna göre tarikat, Kilise ve daha önemlisi, doğrudan Papa tarafından tanınmalı, yardım ve destek esirgenmemeliydi.

Beklenen destek kısa sürede geldi ve Hugues de Payens, Tapınakçı biraderleriyle beraber, Papa Honorius tarafından özel bir ilgi ve ayrıcalıkla kabul edildi.

1128'de Truva'da toplanan büyük konsül, toplantıya Tapınakçıları da davet etmişti. Bu yolculuk Tapınakçılara geniş imkanlar ve büyük miktarda maddi destek kazandırdı. Kral I. Henry'nin hediyesi olarak, altın ve gümüşten oluşan yüklü bir hazinenin yanı sıra, İngiltere, İskoçya, Fransa ve Flanders'daki bölge yöneticilerinden zırh, at gibi teçhizat ve önemli para yardımları aldılar. Payens, İngiltere'den ayrılmadan önce, tarikata hibe edilen bölgede bir şube açtı ve Tapınakçı biraderlerden birini başına geçirdi. Buradaki biraderin görevi, tarikata bırakılan yerlerin yönetimini ve toplanan gelirin Kudüs'e transferini yürütmek, ayrıca yeni üye toplamak, bunları yetiştirmek ve görev bölgelerine yollamaktı. Bunların dışında, Province bölgesinde, tarikata çeşitli gayrimenkuller verilerek vergi ayrıcalıkları sağlandı ve özel gelirler tahsis edildi. Böylece, tarikatın örmeye başladığı ağın ilk düğümleri atıldı.[2]

Anglo-Sakson tarih kayıtlarında, Hugues de Payens'in, kendisine verilen destek sayesinde, Papa II. Urban'ın I. Haçlı Seferi'nde topladığı adam sayısından daha fazlasını tarikata üye yaptığı anlatılmaktadır.[3] Gerçekten de tarikata o kadar çok rağbet vardı ki, İngiltere'de kısa sürede geniş bir Tapınakçı kitlesi oluşmuş ve Kudüs'tekine benzer bir idare şekline geçilmişti. Prensler ve asiller başta olmak üzere, her kesimden insan tarikata yardımda bulunmak veya üye olmak için yarışa girmişti. Tapınakçılar, Kilise'nin ve kralların imkanlarını biraraya getirip, kendilerine çıkar sağlayan bu kampanyayı uzun süre devam ettirmiş, eşi ancak günümüzde görülebilecek reklam-propaganda yöntemleriyle her kesimden insanı etkilemeyi başarmışlardı. O kadar ki öldüklerinde, Tapınakçı kıyafetleriyle Tapınakçıların mezarlarına gömülmek isteyen insanlar bile vardı.

Aslında burada söz konusu olan, Tapınakçıların Avrupalı asillere oynadığı bir oyundur: Yardım talebinde bulunurken gerekçe olarak Müslümanlarla yakında savaşacakları yalanını öne sürüyorlardı. Ancak Avrupa'da toplanan yardımlar bu sahte savaşın finansmanına değil, Tapınakçıların kasasına transfer oluyordu. Böylece şövalyeler, karanlık servetlerini oluşturma yolunda ilk büyük adımı atmışlardı.

1127'de iki Tapınakçı'nın Aziz Bernard'ı ziyareti aslında Tapınakçılar açısından bir nevi dönüm noktası idi. Ziyaretleri sırasında Tapınakçılar, Kilise yetkililerine tarikatın genel kurallarını anlatmış, ancak bunların büyük bir kısmı hoş karşılanmamıştı. Bu aşamada Bernard devreye girerek, tarikatın yeni bir düzenlemeyle Hıristiyanlığa uygun bir hale gelebileceğini savunmuştu. Akabinde, yeni tarikat nizamnamesini, bağlı bulunduğu Sistersiyan tarikatına göre hazırladı ve Tapınakçıların manevi eğitimlerini üstlendiğini bildirdi. Böylece tarikat, sadece Papa'ya karşı sorumlu tutulma ayrıcalığını kazanarak karşısına çıkabilecek bütün engelleri ortadan kaldırmış oldu. Papa'dan başka hiçbir otorite, Tapınakçılara hesap soramayacak, görev yükleyemeyecekti. Böylesi ayrıcalıkları sağlayan Aziz Bernard, Kilise'ye güç kazandıracağına inandığı uzun vadeli

planını devreye sokarken, gerçekte çok büyük bir tehlikeye zemin hazırladığının farkında değildi.

Kilise'den Tapınakçılara Tam Destek

Zaman içinde tahrif edilmiş olmakla birlikte Hıristiyanlık, içinde hak dinin unsurlarını taşıyan İlahi bir dindir. Hıristiyanların kutsal kitabı İncil'de en çok üzerinde durulan konulardan biri ise barışsever olmaktır. Buna rağmen Hıristiyanlık tarihi boyunca, zaman zaman din adına şiddete başvurulan dönemler yaşanmıştır. Bunun en önemli nedenlerinden biri, Kilise içinde kimi zaman çıkar kaygısının ağır basması ve Kilise'nin birtakım politik oyunların ve çıkar hesaplarının içine çekilmiş olmasıdır. Bu durumun neticesinde asıl varlık amacından zaman zaman uzaklaşan Kilise, bu dönemlerde nüfuzunu artırmaya ve kralların iktidar taleplerini karşılamaya öncelik tanımış, bu da Kilise'nin yapısında köklü bir değişime neden olmuştur.

Bu değişim, Kilise'yi korumak adına güç kullanılabileceğini söyleyen Papa VII. Gregory ile başladı. Kilise'nin en yüksek makam olduğunu savunan Gregory, Kilise içinde Gregoryen devrimi gerçekleştirerek dönemin güçlü hükümdarlarıyla iktidar mücadelesine girdi. Onun başlattığı politika, Kilise içinde birtakım çevreler tarafından çok benimsendi ve büyük bir istekle devam ettirildi. Bu süreç söz konusu çevrelerin hedefledikleri şekilde güçlenmelerini sağladıysa da, hükümdarların ve halkların Kilise'nin aleyhine dönmelerine yol açtı.

Papa II. Urban, Gregory'nin şiddet politikasını biraz daha ileriye götürüp, kısaca "din uğrunda savaşmak şiddet kullanmayı gerektirir" şeklinde özetlenebilecek, tamamen din ahlakına ters olan tezini öne sürdü. Böylece, I. Haçlı Seferi'nin sözde dinsel alt yapısı da hazırlanmış oldu.[3] Aziz Bernard da, Hıristiyanlığın özüne aykırı bu politikayı yaşamı boyunca hararetle savundu. Hatta, "İsa'nın şövalyesi kötülük yapanı öldürdüğünde, bu bir adam öldürme değil, kötülüğü defetmedir" diyerek bu yanılgısını en uç noktaya taşıdı.

Söz konusu Kilise yöneticileri, I. Haçlı Seferi'nden sonra, ilk şövalye teşkilatı olan Hospitaller tarikatının kurulmasına da önayak oldular. Bu tarikat, başlangıçta, sadece hacılara Kutsal Topraklarda yardım etme ve hastaları tedavi etme görevini üstlenmişti. Ancak, Kilise içindeki çıkar grupları için bu yeterli değildi, daha fazlasını istiyorlardı: Avrupalı hükümdarların ordularıyla yarışacak, Kilise'ye (daha doğrusu kendilerine) bağlı bir ordu... Böylece Kilise'nin otoritesini kullanarak kendi imkanlarını artıracak, sahip oldukları malların korunmasını sağlayacak, bunu yaparken Hıristiyanlığı da silah zoruyla yayabileceklerdi. Ayrıca, Kutsal Topraklardaki hakimiyet kalıcı olacak ve sömürge faaliyetleri kendi kontrollerinde devam edecekti. Önde gelen ruhban sınıfı içinde bu yanlış düşüncelere sahip olan kesim, planlarını gerçekleştirebilecek bir

orduyu oluşturmak üzere işe girişti. Tapınakçılar, tam bu aşamada ortaya çıkarak hedeflenen politikanın bir numaralı savunuculuğunu yapmaya başladılar. Tüm bunlar şövalyelerin Bernard'a gitmelerinin stratejilerinin önemli bir parçası olduğunu göstermekteydi. Şövalyeler, karşılıklı menfaatleri sebebiyle istedikleri imkanları kendilerine sağlayacak tek kişinin Bernard olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

Aziz Bernard, pek çok hedefi ve planı olan bir Kilise mensubuydu. Asillerle akrabalık bağları ve siyaset stratejileri konusundaki uzmanlığının da yardımıyla, daha gençlik çağında çok önemli mevkilere gelmişti. En sadık adamının Papa seçilmesini sağlayacak kadar büyük bir güce sahipti.

Bernard, rahiplerin savaşçı hale gelmelerinin ne denli zor olduğunun farkındaydı. Aslında buna gerek de yoktu; ona göre, Haçlı Seferi'ne katılmış mevcut savaşçıları Kilise'nin öğretilerine bağlı hale getirip kontrol altına almak daha kolay ve parlak bir plandı. Ancak, Bernard'ın karşısında bir engel duruyordu: Bu vahşi, kaba, cahil ve şiddet tutkunu adamlar, nasıl birer sadık şövalye haline geleceklerdi? Bernard, büyük bir yanılgı eseri olarak, bu cahil insanlar topluluğunun birtakım yöntemlerle terbiye edilip kontrol altına alınabileceğine kendini inandırmıştı. İmtiyaz ve bağış adı altındaki rüşvetler bu yöntemlerin başında yer alıyordu.

Tapınakçılar, Bernard'ı ve fikirlerini, önceki dönemlerden beri yakından takip etmişler ve planlarını onun üstüne kurmuşlardı. Bernard, ilk sırada Tapınakçılar olmak üzere, şövalyeleri kullanarak Kilise ordusu kurma planları yaparken, başından beri din ahlakından uzak duran Tapınakçılar da Bernard sayesinde büyük ayrıcalıklar elde etmeyi planlıyorlardı. Bu karşılıklı ilişkide, tarikat mensupları sözde dindar gözükecek, Kilise de onları her koşulda temize çıkaracaktı. Hatta, ilerleyen sayfalarda da göreceğimiz gibi, 1307 yılında, tutuklanıp bütün sapkınlıkları açıkça ortaya çıkmasına rağmen, Kilise içinde yer alan bir kısım çevreler Tapınakçıları aklamaya ve kurtarmaya çalışacaktı.

Sınırsız İmtiyaz

Kilise içindeki bir grubun desteği Tapınakçıları tanımakla sınırlı kalmadı. Truva Konsülü'nden itibaren Kilise'nin ve soyluların tarikata sağladıkları imtiyazlar, şövalyelere sınırsız imkanlar sunmuştu. Dokunulmazlık zırhı bunların başında geliyordu. Şövalyeler doğrudan Papa'ya bağlıydılar ve başka hiçbir otoriteye hesap vermek zorunda değillerdi. Kral da dahil hiçbir yönetici onları tutuklayamıyor, sorgulayamıyor veya kendi hizmetinde kullanamıyordu.

Tapınakçılar, kendi adlarına kilise kurmak, dini tören düzenlemek, rahip atamak gibi dinsel ayrıcalıkların yanı sıra, kendi mahkemelerini kurmak, vergi toplamak, bağış ve yardım almak hakkına da sahiplerdi. Tapınakçılara ait mülkler, Kilise'nin onda birlik vergisinden muaf tutulduğu gibi, tarikat üyeleri de her türlü ödenekten muaf

tutulmuşlardı. Tarihçi-araştırmacı yazarlar Butler ve Dafoe bu konuda şu bilgileri vermektedirler:

"Bernard'ın belgesi, De Laude Novae Militae (Yeni Şövalyeliğe Övgü), Hıristiyanya'nın bir ucundan diğer ucuna kasırga gibi geçti; hemen ardından Tapınakçı askerlerin sayısı arttı. Aynı zamanda Avrupa'nın kralları ve baronlarından bağışlar, hediyeler Tapınakçıların kapısına düzenli olarak ulaşıyordu. Dokuz şövalyeden oluşan küçük grup, şaşırtıcı bir süratle Tapınakçılar şirketine dönüştü."[4]

İmtiyaz tanımada yerel yöneticilerin, kralların ve soyluların bonkörlükleri Kilise'ninkinden geride kalmamıştı: Tapınakçılara, bazen bir çiftlik, bazen bir saray, bazen de bütün bir kasabayı veya bölgeyi hibe etmiş, çeşitli gelir kalemleri ve hediyelerle ödüllendirip her türlü kolaylığı göstermişlerdi.

Çıkar ilişkileri sonucunda kazanılmış bu ayrıcalıklar, tarikatın kontrolsüz bir güç haline gelmesine yol açtı. Kurulduktan kısa bir süre sonra niteliği ve görünüşü tamamen değişen örgüt, Kutsal Toprakları koruma ve Hıristiyanlığı yayma görevini bir tarafa bırakarak, kendi sapkın inanışının doğrultusunda kuracağı dünya hakimiyetinin peşinde koşmaya başladı.

BÖLÜM 2
BİR ORTAÇAĞ MAFYASI: TAPINAKÇILAR

T ruva Konsülü'nden sonra, Tapınakçılar büyük bir hızla güçlerini ve sayılarını artırıp dönemin en güçlü ve en korkulan şövalye tarikatı haline geldiler. Büyük bağışlar toplamış, özel vergi gelirleri elde etmiş, inşaat, tarım, hayvancılık, nakliye, denizcilik gibi sektörlerde önemli yatırımlar yapmışlardı. Fakat bu çalışmalar ana gelir alanı olmaktan çok, göstermelik faaliyetlerdi; çünkü tarikatın asıl gelir kaynağı kara paraydı.

Tapınakçıların karanlık sermayelerini oluştururken kullandıkları yöntemler, organize suç örgütlerinin günümüzde kullandıkları yöntemlerden farklı değildi. Kaldı ki, bugün mafya sistemi olarak bilinen örgütlü suç yöntemlerini tarihte ilk defa icat edenler aslında onlardı.

Zorba kralların veya kötü yola sapmış Kilise görevlilerinin bireysel olarak gerçekleştirdikleri kanun dışı uygulamalar, Tapınakçılar tarafından sistemli bir kara para kaynağı haline getirildi ve onlara bilinen güçlerini kazandırdı. Fakirlik yemini etmiş, sözde misyoner hayatı yaşayan bir tarikatın, kısa sürede krallarla yarışacak bir servete ulaşmasının nedeni kullandıkları organize mafya yöntemleridir. Bu yöntemleri aşağıdaki başlıklar altında toplamak mümkündür:

a) Tefecilik
b) Savaş adı altında soygun, yağma, gasp
c) Rüşvet
ç) Spekülasyon
d) Politik oyunlar
e) Keyfi vergiler
f) Haksız imtiyazlar
g) Köle ticareti
ğ) Sömürgecilik faaliyetleri
h) Uyuşturucu (haşhaş) trafiği

Görüldüğü gibi Tapınakçılar kötülüğün her çeşidini organize hale getirip bunu yaygınlaştırmayı ve bundan dünyevi güç ve çıkar elde etmeyi temel görev edinmişlerdi. Allah kötülüğü örgütleyip düzenleyenler hakkında Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Artık 'kötülüğü örgütleyip düzenleyenler', Allah'ın, kendilerini yerin dibine geçirmeyeceğinden veya şuuruna varamayacakları yerden azabın gelmeyeceğinden emin midirler?

Ya da onlar, dönüp-dolaşmaktalarken, onları yakalayıvermesinden (mi emindirler?) Ki onlar (bu konuda Allah'ı) aciz bırakacak değildirler.

Veya onları bir korku üzerinde yakalayıvermesinden (mi emindirler)? Öyleyse Rabbin, gerçekten şefkatli ve merhamet sahibidir. (Nahl Suresi, 45-47)

Tapınakçıların kara para vurgunlarında kullandıkları yöntemlerin başında tefecilik gelmektedir. Aslında Hıristiyanlıkta tefecilik kesinlikle yasaklanmıştır ve karşılığında büyük cezaları vardır. Bu yüzden tefecilik, Ortaçağ'da bazı Yahudilerin tekelindeydi. Cezalardan muaf Yahudi bankerlerin bir kısmı para ticareti yaparak büyük kazançlar sağlıyor, krallara ve soylulara verdikleri borçlar sayesinde imtiyazlar elde ediyorlardı. Tapınakçılar, hiçbir Hıristiyanın girmediği bu alana el atarak kısa sürede söz konusu Yahudi bankerlerin yerini aldılar.

Tapınakçılar, para ticaretinden kazandıkları yaklaşık yüzde onluk faiz gelirine, kira, masraf gibi isimler takarak yasak olmasına rağmen bu işlere devam ediyorlardı. Bütün önemli merkezleri kapsayan bir ağ oluşturmuş, başta Kutsal Topraklar ve bu merkezler arasında olmak üzere, bilinen bütün önemli noktalar arasında güvenli para transferi gerçekleştirmişlerdi. Özellikle kraliyet makamlarında, ticaret merkezlerinde ve hac yollarında kurulan ve bir banka şubesi gibi çalışan Tapınakçı malikanelerinde yüksek miktarda para depolanmıştı. Para transferi yapmak isteyen kişi, belirli bir noktada parasını bu malikaneye yatırıp karşılığında senet alıyor ve gittiği noktadaki malikanede senedi verip belirli bir faiz ödeyerek parasını tahsil ediyordu. Tapınakçı banka şubelerine yatırılan paralar çok farklı amaçlar için kullanılıyordu. Burada en önemli unsur, sözde hayır işleri yapan örgütün fakir halk da dahil olmak üzere çeşitli kesimlerden topladığı büyük faiz geliridir. Bu gelir, hiçbir otorite tarafından denetlenemeden, meçhul amaçlarda kullanılmak üzere şövalyelerin kasasına akıyordu. Daha da ilginç olanı, Tapınakçıların kar sistemlerini gizli tutmalarıydı. Hiç kimse hesap soramadığı için, tarikat, tefeciliği misyoner teşkilatı içinde kurumsal bir hale getirmişti. Sonraki dönemlerde ise tefecilikleri ortaya çıkmış ve mahkumiyetlerinin sebeplerinden biri olmuştur.

I. Haçlı Seferi sırasında Fransa'nın toplam yıllık geliri 250 bin frank civarındaydı.[5] Yapılan tahminlere göre, tarikatın sadece Avrupa'da -9000 ayrı noktadaki büyük gayrımenkul varlığı bir yana- o dönemdeki yıllık nakit geliri ise yaklaşık 30 milyon franktır.[6] Bu geliri günümüz rakamlarıyla kıyasladığımızda, Tapınakçıların ne kadar büyük bir servete hükmettikleri, krallarla yarışacak düzeyde varlığa sahip oldukları daha iyi anlaşılmaktadır. O kadar ki, 1191'de Kıbrıs'ı Kral Richard'dan 25 bin marka satın almış ve bir yıl sonra Lusignanlı Guy'a satana kadar ağır vergiler koyarak adadan büyük gelir sağlamışlardı.

Şövalyelerin kirli parasının bir kısmı da yağmacılıktan geliyordu. Kutsal Topraklarda, ya da şatolarının bulunduğu sınır noktalarında ganimet avına çıkan Tapınakçılar, savunmasız kervanlara ve sivil yerleşim birimlerine saldırmalarına rağmen, bunu sözde düşman askerleriyle yapılan bir savaşmış gibi gösteriyorlardı. Oysa, asıl yaptıkları gasp, toplu cinayetler, yağma, adam kaçırma gibi eşkıya eylemleriydi. Bu eylemlerin en dikkat çekici örneklerinden biri, tarikatın sapkın Haşhaşiler'le yaptığı iş birliğiydi. İki örgüt, yılda 2000 bezant karşılığında anlaşmaya

varmıştı. Bu karanlık ilişki sonraki dönemlerde daha ileriye götürülmüş, Haşhaşiler, aldıkları paralar karşılığında, Tapınakçıların rakibi olan krallara suikast bile düzenlemişlerdi. Şövalyeler, hayranlık duydukları bu sapkın tarikatın yöntemlerini kısa sürede benimsemişlerdi. [7]

Tapınakçıların yağmalama konusunda ne kadar hevesli ve aç gözlü oldukları ve bu yüzden Hıristiyanların defalarca yenilgiye uğramalarına yol açtıkları tarihi belgelere de yansımıştır. 1150 yılında Aşkalon'a düzenlenen saldırı sırasında, şehir duvarlarından birisi yıkılmış, Hıristiyanların savaşı kazanma ihtimali ortaya çıkmıştı. Tam bu noktada Büyük Üstad Tremelaylı Bernard, Haçlı askerlerini durdurarak, ilk yağmayı yapmak üzere duvardan önce Tapınakçıların geçmesini sağladı.

Ancak bu aç gözlülük, savaşın kaybedilmesi ve Tapınakçıların ölümüyle sonuçlandı. Şövalyeleri kendi hırslarının peşinde koşmakla suçlayan, dönemin ünlü tarihçisi ve din adamı Surlu William, bu olayı şöyle anlatmıştır:

Tremelaylı Bernard, askerlerine, ilk saldırı sırasında hiç kimsenin kendilerine katılmasına izin vermemelerini emretti; çünkü şehri ele geçirmenin şanının ve yapılacak yağmada aslan payının tarikata kalmasını istiyordu.[8]

Tapınakçılar, belirli bir sermayeye ulaştıktan sonra işlerini halletmek için rüşvet yöntemine daha sık başvurdular. Tapınakçılar için rüşvet vererek veya alarak her türlü işi halletmek mümkündü. Bir bölgeye yerleşmek isteyen tarikat, o bölgenin yöneticisine yardım adı altında büyük miktarlarda rüşvet veriyor, böylece hem bölgeyi hem de gerekli ayrıcalıkları elde ediyordu. Tapınakçılar, İngiltere Kralı I. Richard öldükten sonra yerine geçen kardeşi John'a da, at ve 1000 pound rüşvet vererek haklarını ve imtiyazlarını garanti altına almışlardı. Avrupa'nın fakir soylularını, ucuz hediyeler ve az miktardaki paralarla satın almak, tarikatı daha da cesaretlendirmiş, rahat hareket etmelerini sağlamıştı. Tapınakçılar rüşvet verdikleri gibi, rüşvet almayı da bir gelir yolu olarak benimsemişlerdi. Bunu yaparken, daha çok Kilise'den kazandıkları imtiyazları kullanmışlardı. Savaşa gitmek istemeyen asiller, şövalyelere yüklü bir bağışta bulunuyor, böylece kendi adlarına onların savaşmasını sağlıyorlardı. Aforoz edilmiş asiller de tarikata belirli rüşvetler karşılığında katılarak bu yaptırımdan, yani aforoz cezasından kurtulabiliyorlardı. Aranan suçlular kendilerini şövalyelere teslim ediyor, böylece dokunulmazlık kazanıyorlardı. Tapınakçıların kendilerine verilen imtiyazları bu şekilde istismar etmeleri bir dönem Papa'nın da tepkisine sebep olmuştu. 1207 yılında III. Innocent, şövalyelerin kibirli olduklarını ve imtiyazları istismar ettiklerini söylemişti. Cebinde biraz parası olan herkesin tarikata girebildiğinden, "uzun bir ip gibi, günaha günah ekleyenlerin", aforoz edilenlerin, Kilise'ye bile alınmayacak kişilerin kutsal mezarlara gömüldüklerinden şikayet eden Papa, gerekenin yapılmasını istemişti.[9]

Tapınakçılar inşaat, emlak, nakliye gibi işlere el attıktan sonra, bu işlerden kazandıkları mallar ve menkuller üzerinden spekülasyon yapmaya da başladılar. Emlak ve arsa spekülasyonu sayesinde hem kendi topraklarının değerini hem de topladıkları vergi ve kiraları artırıyorlardı. Ayrıca, stokladıkları değerli madenler ve ticaretini

yaptıkları mallar üzerinde de spekülasyona giriyorlardı. Sözgelimi, İngiltere'de, sahip oldukları büyük mal varlığının ve toprakların değerini kısa sürede yaklaşık %50 oranında artırmış, ticari imtiyazlar sayesinde de İngiliz yününü bütün Avrupa kıtasına ihraç ederek büyük paralar kazanmışlardı.

Tapınakçılar fakir halktan para toplarken, Hıristiyanlık adına savaşıp büyük mücadeleler verdiklerini söylüyorlardı. Oysa bu, tarikatın bağış kaynaklarını canlı tutmak için uydurulmuş bir yalandı. Tapınakçılar, Truva Konsülü'nden sonra girdikleri ilk üç savaşta da hezimete uğramışlardı. Abartılı kahramanlık hikayelerinin aksine, şövalyeler yenilmez savaşçılar değillerdi. Tek yaptıkları masum ve savunmasız halkı katletmekti. Savaşmaları gerektiğinde ise, topladıkları büyük bağışların önemli bir kısmını savaş ve savunma dışında başka amaçlarla kullanılmak üzere karanlık sermayelerine eklediklerinden, genellikle yenilgiye mahkum oluyorlardı.

Tapınakçılar, adı geçen kirli yöntemlere ek olarak, köle ticareti ve kaçakçılıkta da organize olmuşlardı. Köle ticaretinde yaptıkları büyük sahtekarlıklar tamamen ortaya çıkınca Papa onları uyarmak zorunda kalmıştı. Bilindiği gibi, o dönemlerde köle ticareti kanun dışı bir iş değildi; ancak bir Hıristiyanın, Hıristiyan bir köleye sahip olması yasaklanmıştı. Tapınakçılar, bu yüzden, köyleri basarak masum Müslüman halkı kaçırıyor ve köle haline getirip Avrupa'ya satıyor ya da acımasızca kendi işlerinde kullanıyorlardı. Müslümanların dostu olarak tanınan Roma İmparatoru II. Frederick, Papa'yla birlik olup kendisine karşı savaşan Tapınakçıların bütün mallarına el koyduğunda, tarikatın işlerinde çalıştırılan yüzlerce Müslüman köleyi, hiçbir karşılık istemeden serbest bırakmış, böylece şövalyelerin büyük nefretini kazanmıştı.[10]

Yalnız Müslüman kölelerle yetinmeyen şövalyeler, Ortodoks Hıristiyan olan Yunan, Bulgar, Rus ve Romenleri de Müslüman diyerek köle ticaretinde kullanıyorlardı. Papa IX. Gregory, 1237 yılında bu istismar konusunda Suriye piskoposu ve Tapınakçıların üstadına şikayette bulunduysa da, Tapınakçılar, önemli bir gelir kapısı olarak başta Afrika halkı olmak üzere, köle ticaretiyle insanları sömürmeyi sürdürdüler.

Tapınakçılar, bu tür mafya yöntemlerinin yanı sıra siyaset alanında da kirli oyunlara girmekten geri kalmadılar. Yerli halka zorba yöntemlerle büyük sıkıntılar yaşatarak, sözde dindar bir tarikat görünümünden çıkıp, nefret edilen, karanlık yöntemlere sahip, çok zengin bir örgüte dönüştüler. Kısa bir süre sonra deşifre olan sapkın inanç ve yaşantıları da bu imajı tamamladı ve sonunda Hıristiyanlığın utanç kaynağı haline geldiler.

BÖLÜM 3
AVRUPA'YI KUŞATAN TAPINAKÇI ŞEBEKESİ

Tapınak Şövalyeleri, Hıristiyanlığa düşman bir tarikat olarak, dünya hakimiyeti ideallerini gerçekleştirmek için her türlü yönteme başvurdular. İstedikleri güvencelere kavuşur kavuşmaz, göz boyama maksatlı misyonerlik yeminlerini ve sözde dindarlıklarını bir yana bırakıp geniş çaplı bir hakimiyetin finansmanını toplamaya koyuldular. Tapınakçıların kurdukları ağ, eşine ancak günümüzün uluslararası mafya kartellerinde rastlanabilecek organize faaliyetler neticesinde, bütün Avrupa'yı, deniz ticaretinin kalbi olan Akdeniz gemi yollarını ve limanlarını sarmıştı. Ayrıca, tarikat mensupları, İngiltere, İrlanda gibi kuzey ülkelerinin deniz ve kara ticaretinden de büyük bir pay alıyorlardı.

Tapınakçılar, kanunsuz yollardan kazandıkları geliri çeşitli yatırımlar için harcıyorlardı. Toprak satın alımı ve inşaatçılık bu yatırımların başında yer alıyordu. Tapınakçılar, büyük şato ve kilise inşaatlarında uzmanlardı. Sahip oldukları topraklarda köyler, kasabalar ve hatta şehirler kurarak paralarını aklıyorlardı. Kurdukları yerleşim yerleri sayesinde yeni nüfuz alanları oluşturup vergi, haraç gibi farklı ve önemli gelir kaynakları elde ediyorlardı.

Bankerlik, emlakçılık ve inşaat işlerinden sonra şövalyelerin en önem verdikleri sektör denizcilikti. O çağda kara yolculukları çok masraflı, zor ve tehlikeliydi. Deniz yolları ise daha rahat, ekonomik ve güvenliydi. Dolayısıyla, Hıristiyanların hakim olduğu merkezler arasında güvenli ve hızlı nakliye yapmak oldukça karlıydı. Bu nedenle, Tapınakçılar nakliye işlerini bu alana kaydırdılar. Başlangıçta Venedikliler, Cenevizliler gibi uzman denizcilerle çalışarak kısa sürede denizciliği öğrenip kendi filolarını kurdular.

Büyük ticari ayrıcalıklar elde ettikleri Marsilya, Tapınakçıların Akdeniz'deki en önemli merkeziydi. Ancak, varlıkları Marsilya'yla sınırlı kalmadı. İskenderiye'den Tripoli'ye, Antakya'dan Sayda'ya kadar, bütün önemli limanlarda tarikatın merkezleri ve ticaret gemileri mevcuttu. 1216-33 yılları arasında büyük bir deniz gücüne ulaşan tarikat, nakliye yollarında üstünlüğü ele geçirirken, denizcilikle uğraşan tüccarların da zor durumda kalmalarına yol açtı. Denizcilik konusunda kazandıkları büyük tecrübe, daha sonraki dönemlerde Tapınakçıların engizisyondan kaçışlarını, Amerika gibi uzak ülkelere ulaşmalarını ve sömürgecilik faaliyetlerinde önemli rol oynamalarını sağlayacaktı.

Tehlikeli gidişatı, Fransa Kralı IV. Philippe'den çok önce fark eden Roma İmparatoru II. Frederick, 1220 yılında, şövalye tarikatlarının serbestçe ve hiçbir sınırlama olmadan toprak almalarını yasakladı. Çünkü, gidişata bakılırsa, bir ülkeyi topyekün ele geçirmeleri ihtimal dahilindeydi. Frederick, zaman içinde, kendi topraklarındaki Tapınakçıların mallarına el koydu ve ayrıcalıklarını kaldırdı. Bu gelişme

Tapınakçıların, dolayısıyla da Papa'nın öfkesini üzerine çekti ve 1227'de Papa IX. Gregory, Kral'ı aforoz etti. Böylece tarikat, bir müddet daha faaliyetlerini kesintisiz olarak sürdürme imkanı buldu.

1258 yılında Roma İmparatoru Manfred tahta çıktığında, Tapınakçıların bölgedeki üstadı Canellili Albert, çeşitli rüşvetlerle Kralı ikna ederek kaybettikleri imkanları geri aldığı gibi, Manfred'in özel koruyuculuğunu da sağladı.

Bu tarihlerde, Tapınakçılar bütün Avrupa'ya yayılmış, devlet içinde yeni bir devlet oluşturmuşlardı. Kendi yönetim birimleri ve sistemleri Avrupa'nın önemli merkezlerinde faaliyet halindeydi. Tarihçi yazar Funk, Tapınakçıların gerçek yüzünü şöyle tasvir etmektedir:

'İsa'nın yoksul askerleri' olma iddiasıyla ortaya çıkmışlardı. Oysa hiçbir şey, gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı. Tapınakçılar arasında Avrupa'nın en zengin insanlarını, Paris ve Londra'nın önde gelen bankerlerini görmek mümkündü: Champagne Kontu Hugh, Castilli Blanche, Alphonso de Poitiers, Artoisli Robert, Aragon Kralı I. James ve Napoli Kralı I. Charles'in maliye bakanları, Fransa Kralı VII. Louis'nin başdanışmanı Tapınakçıydı.[11]

Tarikat, belirli ülke ve bölgelere daha fazla önem vermiş, buralarda kendi merkezlerini kurmuştu. Bunların başında, Kudüs, Tripoli, Antakya, Fransa, İngiltere, Poitiers, Aragon (İspanya), Portekiz, Apulia (İtalya) ve Macaristan geliyordu. Sadece İngiltere'de, şövalyelere ait 5000 adet mülk tespit edilmişti. Butler ve Dafoe bu konuyu şöyle açıklar:

Sonuç olarak, Tapınakçılar o kadar zengin olmuşlardır ki, faaliyet yürüttükleri krallıklardaki bazı hükümdarlar tamamen onların desteğine bağımlı hale gelmişlerdir. İngiltere'nin birçok kralı, tarikata olan devasa borçlarına karşılık Kraliyet hazinesini Londra'daki Tapınakçı merkezlerine ipotek etmiştir. Bu durum, karar mekanizmalarını etkilemede Tapınakçılara büyük bir güç vermiş, onlar da bu gücü, savaşan hükümdarlar arasında sürekli hakemlik yaparak kullanmışlardır.[12]

Tapınakçıların ekonomik hakimiyeti bir başka kaynakta da şöyle aktarılmaktadır:

Gerçekte, İngiliz tahtı müzmin bir şekilde Tapınakçılara borçluydu. Kral John ve 1260-1266 yılları arasındaki askeri seferlerde hazinesi tükenen III. Henry, devamlı olarak Tapınakçılardan borç almıştı.[13]

Şehir merkezlerinde politika, ticaret, finans işleriyle uğraşan şövalyeler şehir dışında, geniş araziler üzerinde kurulan tarikat evlerinde tarım, hayvancılık, madencilik gibi sektörleri yönetmekteydiler. Tapınakçı merkezlerinde 2 ila 4 arasında şövalye bulunur, bu biraderler işlerin kontrolünü ve yönetimini sağlarlardı. Bu sistemi, günümüzdeki çok uluslu şirketlere benzetmek mümkündür. Tapınakçılar, kanun dışı yöntemlerle varlığını devam ettiren dev bir şirket haline gelmiş, şirketlere ait bütün bilgileri büyük bir gizlilikle saklamış, Kilise'ye bile bu konuda bilgi vermemişlerdi.

Yine de çeşitli verilerden yola çıkarak Tapınakçıların gizli faaliyetleri hakkında çeşitli bilgiler edinmek mümkündür. Tarihi kaynaklara göre, o dönemde en az 20 bin

şövalye ve şövalye başına 7-8 kişilik kadro faaliyet halindeydi. Bu kadrolar, şövalyelerin kontrolü altında denizcilikten ticarete, tarımdan inşaat sektörüne kadar tarikat mensuplarının işlerini görüyordu. Yani basit bir hesapla, takibata uğradıkları dönemde Tapınakçılar en az 160 bin kişilik bir kadroya sahiptiler.[14] Bir ağ gibi bütün Avrupa'yı ve Akdeniz kıyılarını kuşatan bu kadro, aynı zamanda dönemin en büyük lojistik gücünü de oluşturuyordu.

Tarikatın böylesi geniş bir alana yayılmış olan mal varlığına tümüyle el koymak ne Fransa Kralı ne de Papa için mümkün olabilmiştir. Kralların servetleriyle yarışan mal varlıkları, (engizisyondan kaçtıkları dönemde) Tapınakçılara ihtiyaçları olan korumayı ve güvenceyi sağlamaya yetmiştir. Daha sonraki dönemlerde ortaya çıkacak olan sömürgecilik, emperyalizm, vahşi kapitalizm, uluslararası organize suç, kara para gibi sömürü sistemlerinin ilk modelleri tarikat tarafından bu dönemlerde icat edildi ve yoğun bir biçimde uygulandı. *The Temple and The Lodge* (Tapınak ve Loca) adlı kitapta, yazar bu konuya şöyle dikkat çekmiştir:

Hiçbir Ortaçağ kurumu kapitalizmin yükselişine Tapınakçılar kadar katkıda bulunmamıştır.[15]

1307 yılında başlayan Tapınakçıların sorgulandığı mahkemeler, II. Frederick'in şüphelerinin ne kadar haklı olduğunu ortaya koymuştur. Yıllar süren takip, tutuklama ve infazlar sonucunda Kilise her ne kadar resmen ortadan kalktığını iddia etse de tarikat, bütün Avrupa'da isim ve kimlik değişikliğine giderek faaliyetlerine devam etmiştir.

Buraya kadar verilen bilgi ve örneklerden de anlaşılacağı gibi, tüm Avrupa'yı kontrol altına alan Tapınak Şövalyeleri tarikatı, Hıristiyanlık prensiplerine bağlı dindar bir tarikat değildi. Tam tersine, tüm faaliyetleri din ahlakına tamamen tersti. Sonraki bölümde de göreceğimiz üzere, Tapınakçı tarikatına hakim olanların inançları ve uygulamaları, Hıristiyanlığa uzak, hatta ona düşman bir yapı sergilemekteydi.

BÖLÜM 4
TAPINAKÇILARIN SAPKIN DİNİ

Tapınakçı tarikatını kuranlar ve sonradan tarikata katılanların büyük bir kısmı Hıristiyanlıktan uzak insanlardı. Zaten, tarikatın önde gelen destekçilerinden Aziz Bernard'ın amacı da, savaşçı şövalyeleri Kilise'ye bağlı askerler haline getirmekti. Ancak bu plan başarısızlığa uğradı; ilk başta Kilise'nin lehinde gibi gözüken anlaşma, kısa sürede Hıristiyanlığın aleyhine döndü. Bunun asıl sebebi, şövalyelerin, Kilise'nin sunduğu inancı kabul etmeyip farklı bir inancın temsilciliğini yapmalarıydı.

Kilise, ilk kurulduğu günden itibaren farklı akımlar yüzünden büyük sıkıntılara düşmüş, bir Hıristiyanlık birliği kurulana kadar yüzyıllar geçmişti. Bu dönem içinde, Gnostiklikten Ariusçuluğa, Bogomilcilikten Waldoculuğa kadar çok sayıda akım Katolik Kilisesi'nin alternatifi olmuştu. Belirli bir döneme kadar bu akımları bastırmayı hatta yok etmeyi başarmışsa da, Reformasyon hareketiyle doruğa çıkan tepkiler, Kilise'nin mutlak hakimiyetini sona erdirmişti. Kilise, özellikle şövalyelerin yaşadığı dönemde, bütün Avrupa'ya hakim bir görüntü çizmesine rağmen, halk arasında çok farklı inançlar varlığını sürdürüyordu. Güney Avrupa'ya hakim Latin halklarla, başta Germenler olmak üzere Kuzey Avrupa'ya hakim halklar arasında da büyük bir inanç ve gelenek farkı vardı. Genelde şövalyelerin köklerinin de dayandığı kuzey kavimleri, başlarındaki kralların zorlamalarıyla Hıristiyanlığa girmiş olduklarından, kendi inançlarını ve batıl geleneklerini kaybetmemiş, aksine bu inançları Hıristiyanlığa dahil etmeyi başarmışlardı. Böylece, görünüşte Hıristiyan, gerçekte ise kendi geleneksel inançlarını yaşayan halklar tarih sahnesine çıkmış oldular.

Ortaçağ Avrupası bu karanlık dönemde, büyük bir cehalet içindeydi; Kilise'ye bağlı kurumlarda bile okuma yazma bilen sayısı çok azdı. Dini metinler Latince olduğundan, farklı ırklara ve dillere mensup halklar, dini konular hakkında kulaktan dolma bilgilere sahiplerdi. Halk, Kilise'yle bağlantısını, çoğu zaman kendisini köle gibi çalıştıran, büyük vergiler ve bağışlar alan, manastırlarında zengin bir hayat yaşayan bazı yerel dini otoriteler aracılığıyla kuruyordu. Bu kişilerin halka verebilecekleri doyurucu bir bilgi yoktu. Cahil halk, doğru bilgi yerine efsanelerle, uydurma bilgilerle kontrol altında tutulmaktaydı.

Kökleri eski Mısır'a, İran ve Hint efsanelerine, Yunan, Roma, Viking, Kelt mitolojilerine dayanan hurafeler, geniş bir kesim tarafından hiç şüphe duyulmadan kabul ediliyordu. Büyücülük, şifacılık, simya, astroloji, falcılık gibi batıl uğraşlar, hem korkulan hem de güç ve fayda elde etmek için yaygın olarak başvurulan yöntemlerdi. Akıl dışı yöntemlerin yanı sıra, periler, canavarlar, homunculus adı verilen cüce insanlar, sihirli objeler, tılsımlar, büyülü ormanlar gibi hayal ürünü unsurlar da bu karanlık dünyada önemli bir yere sahipti.

Tapınakçıların sapkın inanışları böyle bir ortamda gelişti. Hıristiyanlıkları ve Kilise'ye bağlılıkları sözde kalan şövalyeler, kendi uluslarında, kendi toprak ve geleneklerinde yerleşik batıl inançların etkisi altındaydılar. Üstelik, soylu kesim arasındaki Hıristiyanlık inancı cahil halka oranla çok gevşek bir yapı sergiliyordu. Krallar ve soylular yeri geldiğinde Kilise'ye karşı gelmekten çekinmiyorlardı; çünkü Kilise'yle girilen çıkar ilişkileri, farklı kaynaklardan gelen istihbaratlar, diğer uzak milletlerde neler yaşandığı hakkında ulaşan bilgiler kralların ve soyluların Kilise hakkında şüpheye düşmelerine, hatta Kilise büyüklerini iktidar rakibi olarak görmelerine yol açıyordu.

Doğudaki büyük hazineleri ele geçirmek, kahraman olarak yüksek mevkilere çıkmak hayali, fakir Avrupa'nın bütün soylularını olduğu kadar Tapınakçıları da etkisi altına almıştı. Ne var ki, Kutsal Topraklara yerleşen Tapınakçılar efsanelerdeki sonsuz hazineleri bulamayınca büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Hatta, kendilerine sonsuz bir güç vereceğine inandıkları kutsal objeleri bulmak için Süleyman Mabedi'nde kazılar yaptılar. [16]

Uğradıkları büyük hayal kırıklığına rağmen Tapınakçıların amacında bir şaşma olmadı; aksine dünyevi hakimiyeti sağlayacak yeni yöntemlerin peşinde koşmaya başladılar. Bu dönemde, tarikat mensupları bir nevi eğitim dönemine girdiler. Yahudi mistisizmi, Kabalacılık, gnostiklik, Haşhaşilik gibi farklı öğretilerden; Monarkiyanlar, Paulisyenler, Katarlar gibi Hıristiyanlık akımlarından farklı bir bakış açısı edindiler. Bir yandan da, Yahudi bilginlerinden denizcilik, ticaret, mühendislik, bilim gibi konularda gerekli eğitim ve tecrübeyi aldılar.

Tapınakçıların bu dönem sonunda nasıl sapkın bir inanca ve zihniyete ulaştıklarını şu şekilde özetleyebiliriz:

1- Tapınakçılar, temel olarak Kabala* (*Kabala, genel olarak Yahudi mistisizmini temsil eden bir kavramdır ve dilden dile aktarılan gizli geleneği anlatmak için kullanılır. Kabala üstadları çeşitli meditasyon, büyü, muska yöntemlerini kullanarak şeytani güçlerle ilişki kurmayı ve onları yönetmeyi amaçlarlar.) mistisizminin etkisi altına girdiler. Doğa güçlerini kontrol altına almanın yöntemi olduğuna inandıkları Kabala, şövalyelerin aşina oldukları büyüler, tılsımlar, gizemler, semboller ve bunların nasıl kullanılacağı konusunda bilgiler içermekteydi. Daha önce de değindiğimiz gibi, bu dönemde büyü, simya, astroloji gibi konular hiç şüphe edilmeden kabul görmüştür. Tapınakçılar, Kabala ilmini doğrudan Kabalacılardan öğrenmişlerdir. Şövalyelerin Kabala'yla bu kadar yakından ilgilenmelerinin sebebi aslında çok açıktı: İstedikleri maddi gücü elde etmek için, doğaüstü yöntemlerden yardım almaları gerektiğine inanıyorlardı. Masonluğun en tanınmış isimlerinden biri olan Albert Pike, *Morals and Dogma* (Ahlak ve Dogma) adlı kitabında, Tapınakçıların amacını şöyle açıklar:

"... Tapınakçılar, en baştan beri Roma'nın (Papalık) ve onun krallarının egemenliğine karşıydı. Amaçları, zenginlik ve güç elde etmek ve gerekirse savaşarak Kabalistik dogmayı yerleştirmekti."[17]

2- Tapınakçılar, ayrıca, İran kökenli Mani inancıyla başlayan ve Katarlarla Fransa'da doruk noktasına ulaşan sapkın dualist inancın da etkisi altındaydılar. Bu sapkın inanca göre dünya hakimiyetinin yolu şeytana hizmet etmekten geçmektedir. Görüldüğü gibi, Tapınakçılar bugünkü satanistlerinkine benzer şeytani bir telkinin etkisi altındadırlar. **"Görmedin mi, Biz gerçekten şeytanları, kafirlerin üzerine gönderdik, onları tahrik edip kışkırtıyorlar" (Meryem Suresi, 83)** ayetinde bildirildiği şekilde şeytan, tüm inkarcılara yaptığı gibi Tapınakçıları da bu tür sahte vaadlerle kandırıp peşine düşürmüş, onları doğru yoldan uzaklaştırıp kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemiştir. Göklerde ve yerde olanların tümünün sahibi olan ve mülkte kimseyi Kendisi'ne ortak edinmemiş olan Yüce Allah şeytanın aldatan ve cehenneme sürükleyen vasfını Kuran'da şöyle haber vermiştir:

(Şeytan) Onlara vaadler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey vaad etmez. Onların barınma yerleri cehennemdir, ondan kaçacak bir yer bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 120-121)

İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan vaadi vaad etti, ben de size vaadde bulundum, fakat size yalan söyledim. Benim size karşı zorlayıcı bir gücüm yoktu, yalnızca sizi çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. Öyleyse beni kınamayın, siz kendinizi kınayın. Ben sizi kurtaracak değilim, siz de beni kurtaracak değilsiniz. Doğrusu daha önce beni ortak koşmanızı da tanımamıştım. Gerçek şu ki, zalimlere acı bir azap vardır." (İbrahim Suresi, 22)

Şeytan da herkes gibi Allah'ın yarattığı ve herşeyiyle Allah'ın kontrolünde olan aciz bir varlıktır. Kendisine ait herhangi bir gücü ve etkisi yoktur, ayrıca ayette bildirildiği gibi, **"... Hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır." (Nisa Suresi, 76)**

Allah, şeytanı insanlar için bir imtihan vasıtası kılmış, ona uyan ve peşinden giden inkarcılara cehennemi, ona uymayıp Allah'ın gösterdiği doğru yola tabi olan müminlere de cenneti vaat etmiştir.

Kuran'da Allah, şeytana şöyle buyurduğunu haber vermektedir:

Demişti ki: "Git, onlardan kim sana uyarsa, şüphesiz sizin cezanız cehennemdir; eksiksiz bir ceza. Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaadlerde bulun." Şeytan, onlara aldatmadan başka bir şey vadetmez. "Benim kullarım; senin onlar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücün (hakimiyetin) yoktur." Vekil olarak Rabbin yeter. (İsra Suresi, 63-65)

Tapınakçıların peşinden gittiği yukarıda bahsettiğimiz batıl inançlar, onları bir başka sapkınlığa daha yöneltmiş ve homoseksüellik Tapınakçılar arasında meşru olarak kabul edilmiştir. Fransa'da Tapınakçıların yargılanması sırasında ortaya çıktığı gibi, bu cinsel sapkınlık Tapınakçıların yaygın uygulaması haline gelmiştir.

3- Tüm bu sapkın inançların bir sonucu olarak, Tapınakçılar Hıristiyan ahlakından tamamen uzaklaşmış, yalnızca dünyevi çıkarlarını gözeten karanlık bir örgüt haline gelmişlerdir.

Tapınakçıların, yukarıdaki ana başlıklar altında özetlenebilecek olan zihniyet ve idealleri, daha sonradan dönüştükleri masonluk örgütüne miras kalacak ve yeryüzünün perde arkasındaki yöneticilerinin temel zihniyeti olarak günümüze kadar varlığını ve etkisini sürdürecektir. Halen dünya üzerinde yaygın olan dine uygun olmayan yaşam felsefesinin mimarları ve uygulayıcıları da şeytanın sadık hizmetkarları olan bu sapkın tarikatın mirasçılarından başkaları değildir.

Gerçekte Tapınakçıların sahip oldukları ve yaptıkları tüm bu kötülüklerin kaynağı şeytandır. Kudüs'te, Kabala ve birtakım mistik öğretilere kapılmalarından itibaren şeytanın sapkın felsefesinin etkisi altına girmişler ve onun sapkın yolunu benimsemişlerdir. İşte o zamandan günümüze dek Tapınak Şövalyeleri ve onların mirasçıları olan masonların önemli bir bölümü şeytanın izinden giden, şeytanın sapkın felsefesini yeryüzünde yerleşik kılmaya çalışan topluluklar olmuşlardır. Gerçekte bu güruh şeytanın peşinden gidenlerin nasıl kötü bir sonuca varabileceğini göstermesi açısından iman edenler için bir ibret vesilesidir. Allah, iman edenleri şeytana uymamaları konusunda Kuran-ı Kerim'de şöyle uyarmaktadır:

Ey iman edenler, şeytanın adımlarına uymayın. Kim şeytanın adımlarına uyarsa, (bilsin ki) gerçekten o (şeytan) çirkin utanmazlıkları ve kötülüğü emreder. Eğer Allah'ın üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı, sizden hiçbiri ebedi olarak temize çıkamazdı. Ancak Allah, dilediğini temize çıkarır. Allah, işitendir, bilendir. (Nur Suresi, 21)

Ancak şunu da hiçbir şekilde unutmamak gerekir ki, asırlardır şeytanın etkisiyle "*kötülüğün düzenleyicisi*" olan ve *"çirkin utanmazlıkları emreden"* bir kısım masonlara da içinde bulundukları durumdan kurtulmaları için yardımcı olmak gerekmektedir. Masonları güzel sözle, hoşgörüyle, tevazuyla ve sevgiyle Allah'ın dinini yaşamaya davet etmek, bu karanlık dünyadan kurtulmaları için onlara yardım etmek tüm iman sahiplerinin üzerine düşen çok önemli bir sorumluluktur. Hiç şüphesiz onlar da asırlardır süregelen bu bozguncu düzenin kendileri için hem dünyada hem de ahirette ne kadar büyük kayıplara neden olduğunu anladıklarında pişmanlık duyacak, yaptıkları kötü işlerden vazgeçeceklerdir.

Bu kararı aldıktan sonra Allah doğru yolu bulmalarında onlara yardımcı olacak, kalplerine huzur ve güven duygusu verecek, barış ve sevgi dolu bir hayat yaşatacaktır. Bu nedenle masonların gerçekleri anladıktan sonra bir an bile tereddüt etmeden, yaptıkları tüm kötülükleri arkalarında bırakmaları ve sapkın hayatlarından uzaklaşmaları gerekmektedir.

BÖLÜM 5
KUTSAL TOPRAKLARDA BİZANS OYUNLARI

Kutsal Topraklara yerleşen Tapınakçılar zaman içinde, tarikatın görünürdeki kuruluş amacından çok farklı bir yol izlemeye başladılar. Hacıları korumak ve kutsal yerleri müdafaa etmekle sorumlu olan, fakirlik yemini etmiş şövalyeler, bu görevlerini bir tarafa bırakarak gerçek amaçlarına yönelik bir yaşam sürdürmeye başladılar.

Bu dönem boyunca, çeşitli bölgelerdeki 53 adet Tapınakçı merkezin yanı sıra, büyük bir gemi filosu da inşa eden şövalyeler, yerel halkla özel ilişkiler kurmuş, ticaret yapmış ve bilgi alışverişinde bulunmuşlardı.[18] Ancak bunları öne sürdükleri gibi, Hıristiyanlığa hizmet etmek için değil, kendi dünyevi çıkarları doğrultusunda kullanmışlardı. Bölgeyi kendilerine mahsus, ayrıcalıklı bir ticaret merkezine dönüştürerek, Avrupa'yla yaptıkları ticaret ve bölgeden topladıkları haraçlar sayesinde büyük bir gelir kaynağı edinmişlerdi. Sadece Akka Kalesi'nin yıllık getirisi 50 bin gümüş pound olarak tahmin edilmektedir ki, bu para dönemin İngiltere Kralı'nın yıllık gelirinden fazladır.[19]

Böyle rahat ve karlı bir düzenin bozulmasını istemeyen Tapınakçılar iki şeyden özellikle kaçındılar. Bunlardan en önemlisi, kurulu düzenlerine zarar verecek, gelir kapılarını kapayabilecek, edindikleri mal ve parayı kaybetmelerine yol açacak ve kendi hayatlarını tehlikeye sokacak bir savaşın başlamasıydı. Bu yüzden Tapınakçılar, zalim ve saldırgan kişiliklerine rağmen, yalnızca menfaatleriyle çatışması nedeniyle savaş girişimlerini engellemek için ellerinden geleni yaptılar. İkinci tehlike ise, sahip oldukları bölgelerin ve ticari imkanların farklı krallıklar veya başta Hospitaller olmak üzere rakip tarikatların eline geçmesiydi.

Çeşitli Bizans oyunları oynamakta usta olan Tapınakçılar, diğer tarikatlarla rekabette de bu yönteme sıkça başvurdular. Bilindiği gibi, Tapınakçıların en önemli kozu Kilise'den aldıkları destekti; ancak bu desteğin devam edebilmesi için Kilise'nin çıkarlarına uygun hareket etmeleri gerekiyordu. Yani, hem Papa'ya bağlı, hem de savaşçı bir kimlik sergilemek zorundaydılar. Bu kimliğin en önemli getirisi, yaptıkları sözde savunma adına tarikatın kasasına yoğun şekilde gelen bağış ve sadakalardı. Ayrıca, "Bizim işimiz Kutsal Toprakları korumaktır" diyerek, kendilerini başka sorumluluklardan muaf tutmayı da başarmışlardı. Böylece bütün vakitlerini kendi planlarını uygulamaya ayırıyorlardı.

Fakat bu durum bazılarının dikkatinden kaçmamış, şikayetler karşısında Papa IX. Gregory, Büyük Üstad'ı uyarmıştı:

Birçok insan, sizin asıl amacınızın, İsa'nın kanıyla kutsanmış yerleri geri almak değil, inananların topraklarındaki mallarınızı artırmak olduğu sonucuna ulaşmıştır. [20]

Zaman zaman papalardan gelen bu tür uyarılara rağmen, Aziz Bernard'la başlayan ve bazı üst düzey Kilise yetkilileri, kardinaller ve din adamları ile devam eden birtakım

güçlü çıkar ilişkileri nedeniyle Tapınakçılar ayrıcalıklarını ve güçlerini artırmaya devam ettiler.

Bu esnada Kilise içindeki bazı çevrelerle Tapınakçılar arasındaki gizli iş birliği de sürmekteydi. Sözgelimi, Fransa Kralı IX. Louis'nin Haçlı Seferi'ne çıkması Tapınakçıların hiç hoşuna gitmemişti; hem kurdukları ticari ilişkilerin bozulmasından, hem Kralın bölgede etkinlik kazanmasından, hem de gizlice sürdürdükleri faaliyetlerin ortaya çıkmasından çekiniyorlardı. Tapınakçıların bu korkusu boşuna değildi.

Nitekim, 1248'de, savaşmaktan kaçınan, kendi politikalarını dayatan Tapınakçı Büyük Üstad, çok sert bir şekilde uyarılmış ve Krallığın izni olmadan hiçbir girişimde bulunmaması kendisine söylenmişti. [21]

Elbette ki Tapınakçılar, Müslümanlara olan sevgilerinden ya da hoşgörülü insanlar olduklarından değil, yalnızca kendi çıkarlarını, mevki ve servetlerini korumak için savaşmaktan çekiniyorlardı. Çıkarlarına öyle uygun gelse bir anda Müslümanların aleyhine dönüp onlara karşı savaşa girmeleri işten bile değildi. Neticede Tapınakçılar, hiç istemedikleri halde mevkilerini muhafaza etmek adına, büyük bir hezimete uğrayacakları savaşa girmek zorunda kaldılar. Tapınakçıların savaşı engelleme girişimleri, Kralın kardeşi olan ordu komutanı Robert'in öfkesine de sebep olmuştu.

Robert, tarikatı suçlayarak, Haçlı Seferleri'ni kendi çıkarları için kullanan tarikatların engellemesi olmasa savaştan zaferle çıkacağını, ancak Mısır'ı alsa bile, tarikatın büyük gelir sağladığı bu topraklarda hükümran olmanın başlı başına bir sorun teşkil edeceğini, dile getirmişti. Robert'in Tapınakçılar hakkında yargısı kesindi: "Onların sahtekarlığı konusunda tecrübeli olan Frederick'in şahitliğinden daha güvenilir ne olabilir!"

Tarikat, çıkarlarını korumak uğruna politik oyunlara girmekle yetinmediği gibi, din birliği içinde olduğu kişilere zarar vermek kesin bir yasak olmasına rağmen, gerektiğinde Hıristiyanlarla kanlı savaşlara girmekten de kaçınmamıştır. Sicilya'da II. Frederick'le savaşan tarikat, Kutsal Topraklarda da Trablus Kralı Bohemond'la savaşmıştır. Tarihi kayıtlarda bu olay şöyle anlatılır:

... Bu, prens ile birçok kötülüğün kaynağı olan Tapınakçılar arasındaki büyük savaşın başlangıcıydı... [22]

Şövalyeler, Anjou ile Aragon arasındaki savaşa da katılmış, İskoçya Savaşında, İngiltere Kralı'nın yanında yer almışlardır.[23]

Bu örneklerden de anlaşılacağı üzere, Tapınakçıların gerçek yüzü Fransa'da başlayan mahkemeden çok daha önce ortaya çıkmıştı. Kutsal Toprakların korunması gibi sözde ulvi amaçlara büyük servetler feda eden Avrupa soyluları, bütün bu çabaların Tapınakçılar tarafından boşa çıkarıldığını ve kendi amaçları için kullanıldığını çok erken dönemlerde fark etmişlerdi. Ancak çıkar ilişkileri, II. Frederick'in başına gelenler, Kilise'nin etkisi, halkın tarikata verdiği destek gibi sebepler kesin bir önlem almayı engellemiş olmalıdır.

Bütün bu siyasi oyunlar devam ederken, Haçlılar Kutsal Topraklardaki varlıklarını teker teker kaybetmeye başladılar. Önce Kudüs, yeniden Müslümanların eline geçti. Akka, bu kayıpların son halkasıydı. Büyük yenilgiler ve Kutsal Toprakların kaybedilmesi, tarihinin dönüm noktası olarak Avrupa'da derin bir şok etkisi meydana getirdi; bütün siyasi dengeler altüst oldu. Bu dönemde, gerçeğin yavaş yavaş anlaşılmaya başlanmasıyla, Tapınakçılara duyulan güven yerini derin bir öfkeye bıraktı. Şövalye tarikatının kapalı kapılar ardında sürüp giden sahtekarlıkları, sapkınlıkları ve çıkar ilişkileri artık halkın diline düşmüş, Tapınakçılar saygınlıklarını iyiden iyiye yitirmişlerdi. Bu gelişmeler, Fransa Kralı IV. Philippe'in beklediği ortamı hazırlamış ve Tapınakçıların zor günlerini başlatmıştır.

Fransa Kralı'nın Başarısı

Tapınakçıların ne denli büyük bir tehdit unsuru olduğunu anlayan ilk kişi Fransa Kralı Philippe değildir. Tarikat, kuruluşundan kısa bir süre sonra çeşitli kesimlerin tepkisini çekmiş, ancak her seferinde bu tepkileri bir biçimde etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Tapınakçıların acımasız yöntemlerinden usanan fakir halk, onlarla beraber Kutsal Topraklarda savaşan komutanlar, askerler, onların ticari tuzaklarına düşen soylular, krallar, sahte dindarlıklarına şahit olan gerçek dindarlar yeri geldikçe bu karanlık örgüte karşı önlem almaya çalışmış, şikayetlerini dile getirmişlerdi. Ancak, dönemin en büyük siyasi gücü olan Kilise'nin içinde Tapınakçılar yanlısı kişilerin bulunması, gereken tedbirlerin alınmasını engellemişti. Gerçi, tarikatın ileriye dönük planlarını isabetle tespit edip, tehlikenin boyutlarını fark eden Kral II. Frederick, bütün aleyhte kampanyalara ve Kilise içindeki bazı çevrelerin tehditlerine rağmen, giriştiği mücadelede bir noktaya kadar başarılı olmuştu. Ne var ki, Tapınakçılara beklemedikleri asıl darbeyi, Fransa Kralı IV. Philippe indirecekti.

Kutsal Toprakların kaybedilmesinin ardından Avrupa'da büyük değişimler yaşandı. Yenilginin faturası Kilise'ye çıkartılmış, saygınlığını büyük ölçüde kaybeden kurum, politik istismara açık bir hale gelmişti. Çeşitli güç çevreleri, sarsıntı geçiren kurumda hakimiyet kurmak için planlar hazırlamış, kendi çıkarlarını koruyacak bir Papa seçtirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Bu karmaşık siyasi ortamda, Tapınakçılar sahip oldukları himayeyi bir ölçüde yitirmişler, halkın ve yöneticilerin yıllardır kısık sesle dile getirdikleri şikayetler ayyuka çıkmıştı. Artık, tarikatın sapkınlıkları ve suçları açık bir şekilde dile getiriliyor, yöneticiler şövalyelere karşı açıkça cephe alıyorlardı.

Özellikle Fransa'da yoğunlaşan Tapınakçılar, aldıkları toprak ve mülklerle varlıklarını yaygınlaştırmış, ülkeyi acımasızca sömürmüşlerdi. Uzun yıllar boyunca kraliyet haznedarlığı yapan, vergi toplayan, bir nevi maliye bakanlığı görevini üstlenen tarikat, bu sayede büyük servet toplamış, Fransa'da kraldan daha zengin ikinci bir krallık haline gelmişti:

Fransa'daki Paris binası, devletin ve tarikatın zenginliklerini birarada barındıran en önemli kraliyet hazinesiydi; şövalyelerin haznedarı aynı zamanda Kralın da haznedarıydı. Fransa Krallığı'nın tüm finansmanı böylece Tapınakçıların boyunduruğu altına girmişti.

Onları durdurmaya çalışan III. Philippe, başarısızlığa uğramış, şövalyeler faaliyetlerine devam etmişlerdi. Ancak, daha sonra iktidara gelen IV. Philippe, durumun ciddiyetinin farkına varmakta gecikmedi. II. Frederick'ten beri yaşanmakta olanları bilen Kral, geçici yöntemler ve basit yaptırımlarla bu tehlikeli gidişatı durduramayacağını düşünerek, nihai bir çözüm planını uygulamaya koydu. İlk olarak, Tapınakçı dokunulmazlığının kaynağı konumunda olan Kilise ile bağlantıya geçti ve kurum için etkin olan menfaat çevrelerini ve Papa'yı kontrol altına almaya çalıştı. Dönemin Papa'sı VIII. Boniface, Papa'nın, krallardan daha üstün bir makamda olduğunu savunuyordu, durumu fark edince, bütün gücüyle, başta Fransa Kralı olmak üzere dönemin hükümdarlarıyla mücadeleye girişti. Philippe, uzun mücadeleler ve çeşitli siyasi stratejiler sonucunda, onun yerine daha makul bir insan olan V. Clement'i Papa seçtirmeyi başardı. Bu tarihten itibaren, Tapınakçıların üzerindeki koruma zırhı da bir ölçüde kalkmış oldu.

Philippe, ikinci aşamada, Tapınakçılar hakkında yaygın olarak dile getirilen suçlamaları biraraya toplayarak, tutuklanmalarını sağlayacak altyapıyı hazırladı:

Kral, suçlamaların doğruluğu konusunda emin olmadığını ilk başta kabul etmiştir; çünkü bu tür jurnalcilerin ve böyle söylentileri taşıyanların, iman ateşi, adalet şevki ya da hayırseverlik tutkusundan çok, kıskançlık hastalığı veya intikam duygusu ya da açgözlülük saikiyle hareket etmiş olabileceklerini de düşünmüştür. Fakat suçlamaların toplamı o kadar fazla ve ileri sürülen delillerin gerçekliği o kadar meydandaydı ki, kuşku duymak artık kaçınılmaz olmuştu. [24]

Philippe, başta Papa olmak üzere, ülkenin önde gelen hukukçuları, din adamları ve soylularıyla görüşerek doğruların ortaya çıkarılması için harekete geçti. Böylece Tapınakçılar hakkında ilk ve en geniş soruşturma aşaması başladı. V. Clement, her ne kadar kralın etkisinde olsa da, Kilise'nin başı olarak büyük bir sorumluluk altındaydı. Kaldı ki, büyük bir güce sahip kardinaller, tarikat temsilcileri ve çeşitli bölge hükümdarlarının vekilleri de Kilise içinde yer alıyordu. Bunların büyük kısmı, yoğun finansal ilişkiler sebebiyle şövalyelerle birlikte hareket ediyor ve onları savunuyordu. Gerçekten dindar olan kişiler ise, halkın gözünde zaten sürekli prestij kaybeden Vatikan'ın, bu defa Tapınakçıların işledikleri suçlar yüzünden ağır bir darbe daha alacağını hesap ediyorlardı.

Papa zor durumda kalmıştı. Bir yandan elindeki bu büyük gücü yani Tapınakçıları feda etmek istememekte bir yandan da aleyhteki suçlamalarla nasıl başa çıkacağını düşünmekteydi. Aynı zamanda Fransa Kralının öfkesinin kendisine yönelmesinden de korkmaktaydı. Bu zorluğu en hafif şekilde atlatmanın yollarını arayan Papa, Tapınakçıların lideri Jacques de Molay'ı, Kıbrıs'ta savaş hazırlıkları içinde olmasına

rağmen Fransa'ya geri çağırarak suçlamaları araştırmakla görevlendirdi. Bu aşamada Kilise'nin niyeti, büyük bir ihtimalle soruşturmaları mümkün olduğunca uzatmaktı. Böylece daha avantajlı bir durumun oluşması sağlanacak ve Kralın elindeki kozlar boşa çıkarılacaktı.

Olayların gelişim süreci ve tarikatın sahip olduğu imkanlar göz önüne alındığında, şövalyelerin soruşturmalardan ve kralın planlarından çok önceden haberdar oldukları anlaşılmaktadır. Yine de, çeşitli sebeplerden dolayı, Tapınakçılar kendilerini risk altında görmediler. Bu sebeplerin başında, dönemin siyasal ortamında Kilise-krallık rekabetini göz önünde bulundurarak, Kilise'nin kendilerini koruyacağına inanmaları geliyordu. Ayrıca tarikatın tek güç kaynağı Kilise ve Fransa da değildi: Başta İngiltere olmak üzere birçok ülkede yeterli maddi ve siyasi güce sahip olduklarını biliyorlardı. Yani, belirli bir soruşturmadan sonra olayların yatışacağına ve kendilerinin aklanacağına, diğer bir deyişle, Fransa kralını yenilgiye uğratacaklarına inanmışlardı.

Tapınakçılar, daha güvenli yerlere kaçıp takibattan kurtulma imkanına sahiplerdi. Ancak, Avrupa'da sahip oldukları geniş imkanları ve büyük hazineyi, düşmanı oldukları kurumlara bırakmak istemiyorlardı. Nitekim tarikat, mahkeme öncesi ve yıllarca süren mahkeme döneminde boş durmamıştı; her koşula göre hazırlığını yapmış, mallarının ve adamlarının büyük bir kısmını güvenli bölgelere transfer etmiş, taşınmaz malların bir kısmını paraya çevirmiş, İngiltere, Portekiz gibi ülkelerde varlığını sürdürmek için gerekli bağlantıları gerçekleştirmişti.

Papa, Tapınakçıları, daha doğrusu baştan beri onları desteklediği herkesçe bilinen Kilise'nin prestijini kurtarmak için toplantılar, sorgu komisyonları, araştırma çalışmaları gibi mahkemeyi uzatan çeşitli oyalama taktiklerine başvurduysa da, kısa sürede durumun farkına varan Fransa Kralı IV. Philippe, Tapınakçıların tutuklanmasını ve daha ilk sorgularında önemli delillere ve itiraflara ulaşılmasını sağladı. Uzun süren sorgulamaların sonucunda, tarikat biraderlerinin ortak itiraflarının mahkemenin suçlamalarıyla örtüştüğü görüldü. Bu suçlamalar şu şekilde sıralanmıştı:

1. Tapınakçılar, gerçek inançlarını dindar Hıristiyan biraderlerden saklamakta, ayinlerini ve toplantılarını genelde alt mevkilerde bulunan bu biraderlerden gizlemektedirler. Tarikata girecek adayları önce denemeden geçirip -daha sonra masonlukta da gelenekleşen bir yöntem olan- adaya vaad ve telkinde bulunmaktadırlar. Kendi görüşlerini kabul ederek, sapkın tarikata katılmaya hak kazanan aday, bu aşamada, şövalyelerin inancına uygun olarak (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'ı, Hz. İsa'yı ve kutsal şeyleri inkar ederek, bunun yerine şeytana tapan putperest bir dini benimsemektedir. Ayrıca, tarikata katılım sırasında ve sonraki dönemlerde, bazı mahrem yerler de dahil olmak üzere, vücudun çeşitli bölgelerine uygulanan ve Kilise'nin "Utanç Öpücüğü" (The Oscolum Infame) adını verdiği sapkın bir tören icra edilmektedir.

2. Tapınakçıların inşa ettikleri şatoların belirli bölümleri, gizli ayinler düzenlemek üzere özel olarak hazırlanmıştır. Bu ayinler sırasında, doğaüstü güçleri olduğuna inanılan bazı putlara, hayvan figürlerine tapılmakta, dünya hakimiyetine bu putlar

sayesinde ulaşılacağına inanılmaktadır. Biraderlerin ortak itiraflarında bu putlar, siyah bir kedi ve "Baphomet" adı verilen bir şeytan heykeli olarak tarif edilmiştir. Ayrıca tarikat üyeleri, törenler sırasında Hıristiyanlık dininde kutsal sayılan haç ve kutsal figürlere tükürmek gibi iğrenç yöntemlere başvurmaktadırlar.

3. Tapınakçılar, Hıristiyanlığa ait ibadetleri ve kutsama törenini yapmamakta ve buna inanmamaktadırlar. Aslında, Kilise'yi, düşman oldukları bir dine hizmet eden bir kurum olarak görmektedirler. Tarikat mensuplarının günahlarını, Büyük Üstad ya da onun bir alt mevkisindeki birader bağışlayabilmektedir.

4. Şövalyeler, sahip oldukları sapkın öğretiye uygun olarak homoseksüelliği teşvik etmekte ve uygulamaktadırlar. Yapılan sorgulamalarda, çok sayıda biraderin bu tür ilişkiye girdiği, birçoğunun buna zorlandığı, Büyük Üstad De Molay'ın da birçok kez sapkın ilişkiye girdiği ortaya çıkmıştır.

5. Tapınakçılar, varlık edinmek ve zenginliklerini artırmak için kanun dışı yollara başvurmayı, tefecilik yapmayı ve Kilise kurallarına uymamayı kendilerince meşru kabul etmişlerdir.

Kilise'nin dedikodu olarak algılamak istediği iddialar bu kadar somut hale gelince, Papa, işkence altında alınan ifadelerin yanıltıcı olabileceğini söyleyerek, Tapınakçıları özel bir ortamda kendisi sorgulamak istedi. Ancak bu girişim, iddiaları daha da kesin hale getirmekten başka bir işe yaramadı. Nitekim, 72 Tapınakçı, Papa'nın huzurunda serbest bir ortamda yeniden sorgulanınca, doğruyu söyleyeceklerine yemin ederek, önceki itiraflarının geçerli olduğunu tasdik ettiler. Yani, Hz. İsa'yı reddettiklerini, tarikata kabul edilirken haça tükürdüklerini ve diğer Kilise kayıtlarındaki ifadelerde geçen 'korkunç ve iğrenç' şeyleri yaptıklarını onayladılar. Sonra da diz çöküp, ağlayarak af dilediler. Bu durum, Kral Philippe hakkında yayılan ve onun "Tapınakçılara karşı yürüttüğü faaliyeti sırf para için, sahte suçlamalarla yaptığı" yönündeki dedikoduları da boşa çıkardı. Ayrıca, Tapınakçıların mülklerinin Kilise'ye devredilmesini kabul eden Kral'ın, aleyhindeki propagandanın aksine, tarikatı para için ortadan kaldırmadığı da anlaşıldı. [25] Papa'nın daha fazla direnmesi artık imkansızdı. Üstelik Tapınakçıları mahkum etmekte gösterdiği tereddüt aleyhine dönmüş, halk arasında Papa'nın rüşvet aldığı, sapkınlarla iş birliği yaptığı dedikoduları yayılmaya başlamıştı. [26]

Sonuçta, 1312'de toplanan Viyana Konsülü'nün kararıyla Tapınakçılık tüm Avrupa'da yasaklandı ve yakalanan üyeleri cezalandırıldı. Papa V. Clement'in 22 Mart 1312'de yayınladığı ve tarihe "Vox in excelso" adıyla geçen fermanıyla tarikat dağıtılarak varlığına resmen son verildi:

... Şehrin halkından bir ses! Tapınaktaki bir ses! Onların değersizliklerine işaret, yaptıkları kötülüklerdir. Evinden dışarı at onları, bırak kurusun kökleri...Onların meyve vermelerine izin verme ve bu evin, acının kırılgan sütunlarına ya da can yakan bir dikene dönüşmesine, izin verme!...

Yakın geçmişte, başpiskopos seçimleri zamanında, Lyon'daki taç giydirme töreninden önce ve sonra, Tapınak Şövalyelerinin öğretmenleri, yönetimi ve kardeşleri

tarafından gizli tehditler aldık... Roma Kilisesi bu adamları onurlandırdı; tarikat Tapınak Şövalyelerini Hıristiyanların düşmanlarına karşı silahlandırdı ve tarikat onları özel bir şekilde destekledi. Bunlara en yüksek düzeyde vergiler verildi. Ancak, Hıristiyanların düşmanlarına karşı durdukları zannedilen bu grubun karşısında, aslında Hz. İsa durmaktadır... İnançlarını değiştiren bu kafirler (Tapınak Şövalyeleri) günahın içine düştüler: Çok kötü bir alışkanlıkları olan putperestlikleri, ölümcül sonuçlara yol açan homoseksüellikleri ve diğerleri...

2 Mayıs 1312'de yayınlanan "Ad Providam" adlı ikinci beyannameyle, Tapınakçılara ait bütün mallar ve gelirler Hospitaller'e bırakıldı. Philippe'in bu başarısı sayesinde Tapınakçıların gerçek kimliği ortaya çıktı ve tarikat görünüşte de olsa tarihe karıştı. Böylece gelir kaynakları kesilen tarikatları, kanun dışı ilan edilen şövalyelerin önlenemeyen yükselişi ağır bir darbe aldı. Ancak bu darbenin etkisi, daha çok Fransa'nın hakim olduğu topraklarda hissedildi. Tapınakçılar diğer ülkelerde, sırf kimlik değiştirmekle yetinerek ve fazla bir baskıya uğramadan hayatlarına devam ettiler.

BÖLÜM 6
YENİDEN YAPILANMA DÖNEMİ

Fransa Kralı IV. Philippe'in Tapınakçıları ortadan kaldırmak üzere harekete geçtiği dönemde tarikat, yok edilmesi neredeyse imkansız bir hale gelmişti. Fransa'daki mahkemeler ahtapotun sadece bir kolunu kesmişti; diğer kollar yaşamaya devam ediyordu. Şövalyelerin yoğun bir şekilde bulunduğu İspanya, Portekiz, İngiltere, Almanya, Rodos, Kıbrıs gibi Philippe'in kontrolü dışındaki bölgelerde ciddi bir baskıya veya takibata uğramamışlardı. Bunun çeşitli sebepleri vardı: Fransa'yla siyasi rekabet, Papa'nın Fransa Kralı'nın etkisi altında olduğuna dair inanç, Tapınakçılarla kurulmuş olan hassas maddi ve siyasi ilişkiler, farklı kiliseler ve tarikatlar arasındaki çekişmeler ve en önemlisi, şövalyelerin yaptıkları hazırlıklar, Philippe'in ve Papa'nın başlattığı operasyonun diğer ülkelerde gereği gibi neticelenmesini engellemişti.

Göstermelik mahkemeler sözde tövbe eden biraderleri aklamış, büyük bir kısmı da farklı tarikatlara girerek kendilerini kurtarmayı başarmışlardı. Almanya, Macaristan gibi ülkelerde tarikat neredeyse tamamen suçsuz bulunmuştu. Ancak, herşeye rağmen, çok rahat oldukları da söylenemezdi. Çünkü Kilise, ne kadar itibar kaybetmiş olsa da hala belirli bir siyasi güce sahipti. Diğer taraftan, etkin bir tarikat olan Hospitaller de Tapınakçıların mallarını ele geçirmek için acele ediyorlardı. Neticede, şartların ağırlığı karşısında Tapınakçılar yeraltına çekilmeye karar verdiler.

Şövalyeler, yıllar boyunca geliştirip güçlendirdikleri organizasyon sayesinde, Fransa'da aldıkları darbeyi kısa sürede telafi edecek yeni bir yapılanmanın temellerini atmakta zorlanmadılar. Bu olay tarikat için yeni bir tecrübeydi. Gizlilik unsuru bundan sonra daha ön plana çıktı; göz önünde yürüttükleri mücadeleyi yeraltına çekerek haberleşme dahil olmak üzere bütün işlemlerinde ketumiyete, sembolizme ve gizliliğe yöneldiler. Yeni bir yapılanma sürecine giren Tapınakçıların bu dönemdeki konumlarını özetlemek gerekirse:

* Finans konusunda halen dönemin en büyük gücü konumundadırlar. Kara paraya ulaşmanın yöntemlerini bilen ve Yahudi tefecilerle iş birliği yapan şövalyeler, bir kısım gayrimenkullerini ve Kilise'nin sağladığı ayrıcalıklarla elde ettikleri gelirleri kaybetmiş olsalar bile, Fransa dışında, finansal ilişkilerini hala sürdürmekte ve hazinelerini korumaktadırlar.

* Alanlarında uzmanlaşmış yönetici kademesindeki şövalyelerin büyük bir kısmı görevinin başındadır. Fransa'da sadece 620 kişiyle sınırlı kalan kayıplar, 20 bin (belki çok daha fazla) kişilik tarikata fazla bir etki yapmamıştır; organizasyon yerli yerinde durmaktadır.

* Tarikat, sadece bankacılık değil, gemicilik, inşaat, ticaret, madencilik gibi sektörlerde de dönemin en güçlü organizasyonunu elinde tutmakta ve çok deneyimli bir kadroyu yönetmektedir.

* Şövalyeler, mevkileri sayesinde bütün önemli devlet ve Kilise sırlarına vakıftırlar ve gerektiğinde kendi çıkarları için bunları kullanmaktadırlar. Yeraltına çekildikleri için, önceki bölümlerde incelediğimiz mafya yöntemlerini, artık daha rahat uygulayabilmektedirler.

Görüldüğü gibi, Kilise'nin resmi belgelerinde ortadan kalkmış gibi görünseler de, Tapınakçılar aslında bütün güçleriyle varlıklarını sürdürüyorlardı. Ancak bu sefer daha sinsi, daha gizli, daha karanlık, daha organize ve daha tehlikeli bir hale gelmişlerdi. Önceki dönemde canlı bir düşman olarak ortada dolaşan şövalyeler, şimdi izlerini kaybettirmiş, yeni kılıklara ve kimliklere bürünmüş, gizli organizasyonlar kurarak intikam ve hakimiyet planları yapmaya başlamışlardı.

Bu aşamada Tapınakçılar iki farklı yöntem benimsediler: Birincisi, İskoçya, Portekiz, Almanya, Hollanda gibi siyasi otoriteyi kontrol edebildikleri ülkelerde, farklı bir kimlik altında ama yine Kilise ve krallığa bağlı kalarak faaliyetlere devam etmek ve böylece ticari ve siyasi imtiyazlar elde ederek güçlerini artırmaktı. Bu girişim büyük bir başarıya ulaştı: Deniz ticareti ve buna bağlı sömürgecilik faaliyetlerini söz konusu ülkelerde doruk noktasına çıkardılar. Sömürge şirketleri sayesinde Avrupa ticaretinde büyük bir güç haline geldiler. Özellikle borsalarda sömürgelerden gelen mallarla ilgili olarak yaptıkları spekülasyonlarla, köle ticaretiyle ve korsanlıkla karanlık sermayelerini artırmaya devam ettiler.

Tapınakçıların ikinci yöntemi ise, hem ideolojilerini yayabilecekleri hem içinde rahatça gizlenebilecekleri hem de yeni üye kaynağı olarak kullanabilecekleri örgütler kurmaktı. Bu amaçla Almanya'da 'Gül-Haç', İngiltere'de masonluk örgütünün temellerini atarak tarikatı kısa sürede güçlü bir yeraltı organizasyonuna dönüştürdüler.

BÖLÜM 7
PORTEKİZ TAPINAKÇI KRALLIĞI

Tapınakçılar, Fransa'daki olaylardan sonra faaliyetlerini iki merkezde odaklandırdılar. Bunların başında Portekiz gelmektedir. Masonluğun anavatanı olan İskoçya ana üs gibi gözükse de, Tapınakçıların ticari merkezi, para kaynağı ve yönetim makamı Portekiz olmuştur.

Portekiz, bir bakıma Tapınakçılar tarafından kurulmuş bir ülkedir. 1128 yılından itibaren bu ülkede yerleşmeye başlayan ve etkin hale gelen tarikat, aynı zamanda ülkenin askeri ve ticari gücünü de kontrol etmeye başladı. 1128'de Portekizli Teresa, Fonte Arcada bölgesini kendilerine hibe ederek şövalyelere her türlü kolaylığı sağladı. Buna karşılık Tapınakçılar da, verdikleri destekle güçsüz ülkenin topraklarını genişletmesinde ona yardımcı oldular. Hatta, genişleme dönemi boyunca işgal edilen toprakların belirli bir kısmı da tarikata bırakıldı. 1160 yılında inşa edilen ve günümüze kadar gelen Tomar Kalesi tarikatın Portekiz'deki merkeziydi.

(Portekiz Kralı Alfonso yalnız Tapınakçılara değil, Sistersiyan tarikatına da özel bir ilgi göstermiştir. Aziz Bernard'la yazışmış ve ülkesinin kapılarını tarikata açmıştır. Büyük manastırlar ve kiliseler inşa ettirmiş, geniş topraklarla birlikte tüm bunları Sistersiyanlar'ın kontrolüne vermiştir. Sistersiyan tarikatı önceki bölümlerde de gördüğümüz gibi, dönemin dini konulardaki en güçlü kişiliklerinden birisi olan Aziz Bernard'ın bağlı olduğu bir tarikattır. Çok katı fakirlik ve münzevilik kuralları olan bu tarikat, bozulmuş Kilise kurumları içinde, dürüst ve doğru bir tarikat olarak ünlenmiş ve birçok soylu bu tarikata katılmıştır. Dönemin papalarından bir kısmı da bu tarikatta yetişmiştir.[27]

1294 yılında, Tapınakçıların girişimiyle, Portekiz ve İngiltere arasında, iki ülkeye de büyük ticari ve askeri güç kazandıracak olan Windsor Anlaşması imzalandı. Fransa'da başlayan Tapınakçı karşıtı olaylar, Portekiz'de o kadar etkili olmamıştı. Kastilya'da ve Kral Dinis'in yönetimindeki Portekiz'de tarikat suçsuz bulunmuş, böylece İberya'da varlıklarını sürdürmeye devam edebilmişlerdi. Bu arada tarikata yönelik baskı ve muhalefet de varlığını sürdürüyordu. Bu yüzden şövalyeler, kendilerini bu baskı ve takipten kurtaracak bir plan üzerinde Kral Denis'le anlaştılar. Ortak plana göre, tarikat görünürde ortadan kaldırılacak fakat başka bir isim altında Portekiz kralına bağlı olarak yeniden kurulacaktı. Böylece Tapınakçıların sahip oldukları mülkler de Kilise'nin kontrolüne geçmeden şövalyelerin elinde kalabilecekti. Yine bu plan sayesinde, tarikatın Kilise'nin değil kralın buyruğuna uyması sağlanacaktı. Portekiz'deki Tapınakçılar, bu tarihten itibaren adlarını "İsa Tarikatı" olarak değiştirdiler. Artık, kanunsuz faaliyetlerini kralın güvencesi altında yürütebileceklerdi.

Kralın kontrolü altında olmak, şövalyeler açısından daha karlıydı. Çünkü bu sayede eskisi gibi Kilise'nin dini kurallarına uymak zorunda da kalmayacaklar, daha serbest

davranabileceklerdi. Nitekim kısa bir süre sonra eski tarikat kurallarını yavaş yavaş terk etmeye başlamışlardı. Ayrıca eskiden elde edilen gelirden Kilise'ye aktarılan büyük pay da, Tapınakçılara kalıyordu. Böylece kralın koruması altında daha serbest, daha zengin ve daha sapkın bir cemiyet oluşmuştur:

Tapınakçılar tarikatı, Fransa'da Kral IV. Philippe tarafından feshedildikten, malları kamulaştırıldıktan ve üyeleri Papa V. Clement'in tasdik ve otoritesiyle takibata uğrayıp sürüldükten sonra, "İsa Şövalyeleri" adı altında geliştiği Portekiz'de yeniden eski gücünü kazanmıştır.[28]

Fransa'da kendilerine karşı büyük baskı olmasına rağmen, İspanya ve Portekiz'de rahat bir ortam bulan, yeni isim ve yeni yönetim altında rahatlayan Tapınakçılar bu imkanları genişletmeye başladılar. Bu uygun koşullarda, Tapınakçıları yeniden kazanmayı isteyen Papa XII. John 1319'da, İsa Tarikatı'nı onayladı. Böylece tarikatın İspanya, İtalya, Almanya ve eski yuvaları olan Fransa'ya yayılması için gerekli zemin oluşmuştu. Büyük bir askeri, mali ve lojistik güç olan Tapınakçıları elinden kaçırmak istemeyen Kilise, aynı zamanda İspanya'da Müslümanlara karşı savaşacak bir silah kazanıyordu. Basit bir pişmanlık töreni Tapınakçıların geri dönmeleri için yeterli olmuştu.

Şövalyelerin, Tomar'daki dahil, bütün malları İsa Tarikatı'na devrolunmuş; üstadlığa da, Avis bölgesinin eski Tapınakçı üstadı Gil Martins getirilmişti. Tapınakçılar, bu tarihten itibaren güçlerini giderek artırıp yeni kaynak arayışına yöneldiler. Denizcilik bilgisi ve yüzyıllardır kurdukları bağlantılar sayesinde Portekiz'i büyük bir deniz gücü haline getiren şövalyeler, sömürgecilik faaliyetlerine başlamak için gerekli alt yapıyı oluşturdular. Denizcilik faaliyetleri "Denizci" lakaplı Kral Henry zamanında büyük bir hız kazandı. Kendisi de bir Tapınakçı ve tarikat yöneticisi olan Henry, Portekiz krallarının Tapınakçı üstad olmalarını gelenek haline getirdi. [29]

Yeni kurulmuş küçük bir krallık olan Portekiz, bu tarihten başlayarak, Tapınak Şövalyelerinin yönettiği, dönemin en güçlü ülkelerinden biri oldu. Sömürge faaliyetleri sayesinde, Afrika'dan Hindistan'a, Çin'den Malezya'ya, Kanarya Adaları'ndan Brezilya'ya kadar uzanan büyük bir sömürge imparatorluğu kuruldu. Vasco De Gama gibi Tapınakçı kaşiflerin öncülüğünde, yeni topraklar ve yeni ticaret yolları keşfedildi. Şövalyeler de, bu arada, büyük bir zenginliğe kavuştular: [30]

...İlerki işgalleri ve keşifleri teşvik etmek için, keşfedecekleri bütün toprakların bağımsız mülkiyeti onlara verilmişti.[31]

Söz konusu para, tarikatın alışık olduğu kara paraydı. Tapınakçılar, masum, korumasız yerel halkı ya öldürüyor ya da köle yapıyor, sonra da bu bölgelerin bütün zenginliklerini gasp edip Avrupa'da pazarlayarak para kazanıyorlardı. Uyuşturucu ticareti yapmaktan da çekinmeyen şövalyeler, bu organizasyon sayesinde örneğine günümüzde bile zor rastlanacak uluslararası bir suç karteli oluşturmuşlardı. Yine aynı dönemde rüşvet karşılığında, evlenme ve mal edinme hakkına kavuşan Tapınakçılar, istedikleri düzenin temellerini atmış, çatısını kurmuşlardı:

Bu yurt dışı seferleri tarikatın askeri tabiatını canlı tutarken, ahlaki disiplini azaltmaktadır. 1492'de Papa VI. Alexander, şövalyeler arasında metres ilişkisinin yaygınlığından şikayetle, kanuni evliliğin çok daha iyi olduğunu öne sürerek bekarlık yeminini evlilik saflığıyla değiştirmiştir. Tarikat daha az dindar fakat daha çok seküler bir hale gelmiş ve gittikçe bir kraliyet kurumu görünümü almıştır... Lizbon'lu birader Antonius, bir reform olarak, tarikata bağlı şövalyeler arasında dinsel hayatın tamamen ortadan kaldırılmasını sağlamıştır.[32]

Tarikat, yeni reformlarla birlikte, girme serbestisinin yalnız zenginlere ve soylulara tanındığı; amacı, ticari ve siyasi başarı sağlamak ve Kilise'nin kanunlarını kapitalizme uygun olarak yeniden düzenlemek olan bir örgüt haline geldi. (Temelleri yüzyıllar önce Kutsal Topraklarda atılan bu fikirler, masonluğun genel fikri çerçevesini de belirlemiştir.)

Tapınakçılar, Portekiz'deki büyük deneyimleri üzerinden kapitalist hayata geçerek güçlerinin doruğuna ulaştılar. Aynı dönemde, özellikle Reform hareketlerinden sonra Kilise'nin güç kaybettiğini bilen ve bu süreçte etkin rol oynayan şövalyeler, kraliyet kurumlarıyla kurdukları ilişkilere de ağırlık verdiler.

Tapınakçılar, Kilise'yle beraber, onun denetimindeki şövalye tarikatlarının da gücünü ve etkisini kaybettiğini görmüşlerdi. Bu aşamada, tarikatın dindar görünümü olmayan ama aynı işlevi gören bir ikizini oluşturmayı kararlaştırdılar. Böylece, tarikat yoluyla elde ettikleri iş gücü imkanlarını ve siyasi-ticari bağlantıları, soyluların kontrolündeki bu yeni örgüt üzerinden sürdürebilecek ve ideolojilerini daha rahat yayma fırsatı bulacaklardı.

Temelleri İngiltere'de atılan bu örgüt, taşıdığı sembolik anlam nedeniyle 'masonluk' adını almış, günümüze kadar gelen en etkin ve en tehlikeli güçlerden birisi olmuştur.

8 . BÖLÜM
TAPINAKÇI-MASON BİRADERLER

Fransa'dan kaçan Tapınakçılar, güvenli sığınak bulma konusunda fazla sıkıntı yaşamamışlardı. Aslında, Fransa hariç bütün Avrupa'da, kimlik değiştirerek faaliyetlerine kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Ticari konularda hiçbir zorlukla karşılaşmamış, özellikle dönemin en önemli ticari kurumları olan loncalara sızarak tecrübeleri sayesinde yeni bir güç kaynağı ele geçirmişlerdi.

Şövalyeler, işleri gereği loncalarla zaten uzun yıllar boyunca iç içeydiler. Tarikat, inşaat, ticaret, hayvancılık ve tarımla uğraştığı dönemlerde loncaların kurulmasında ve gelişmesinde önayak olmuştu. Lonca mensupları, aralarındaki iş birliği ve düzenli örgütlenme sayesinde, belirli bir bölgede, belirli bir konuda tekel oluşturuyor, fiyat belirliyor ve üyelerine çeşitli imtiyazlar sağlıyorlardı. Mesela, yün ticareti yapanlar bir lonca oluşturuyor, o bölgenin yünlerini üretiyor ve pazarlıyorlardı. Böylece kısa sürede güçleri artıyor ve daha geniş bir bölgeyi kontrol eden tekel haline geliyorlardı.

Lonca birlikleri, maddi güçleri oranında, faaliyet yürüttükleri kasabanın veya şehrin yönetiminde de yer alıyorlardı. Özellikle 13. yüzyıldan itibaren lonca mensupları toplumda önemli mevkilere yükselmiş, bu birliklere üye olmak, insanlara sosyal statü kazandırmıştı:

Lonca, üretim kalitesi, miktarı ve fiyatlar üzerinde tam bir yetkiye sahip bölgesel tekeldir. Ortaçağ'ın son dönemlerinde loncalar, şehirlerde kendi üyeleri için en güçlü ekonomik ve politik mevkileri kazandı.[33]

13. yüzyıldan itibaren, Batı Avrupa'da, kasaba veya şehrin en zengin ve en etkili vatandaşlarını bünyesinde toplayan tüccar loncaları, birçok yerel yönetim tarafından resmen tanınmıştı. Daha geniş bölgelerde ise, tüccar loncalar tarafından sıklıkla büyük lonca merkezleri (Guildhall) kurulmaktaydı. Üyelerinin hem şehirlerarası ve denizaşırı hem de yerel bölge ticaretindeki karlarını yönetmeye ve korumaya başlayan loncalar, yiyecek, giyecek ve diğer hammaddelerin dağıtım ve satışını kontrol ediyor, çoğu kez de güçlü tekeller oluşturuyorlardı.[34]

Kaçak Tapınakçılar, ticaret, inşaat, sanayi gibi konularda edindikleri tecrübe ve bilgileriyle, bu birliklere kolayca sızarak üstad zanaatkarlar olarak en üst mevkilere yerleştiler. Loncalar, şövalyelere hem istedikleri korumayı hem de güçlenme imkanı veriyordu. Böylece, Fransa kralının ortadan kaldırmaya çalıştığı örgüt, farklı ülkelerde yerleşik biraderlerle bağlantıyı da koruyarak, yeniden canlanma imkanı buldu.

Bu dönemde şövalyeler, Portekiz'den sonra ilgilerini İngiltere'ye yönelttiler. Bunun çeşitli sebepleri vardı: İlki, tarikatın Fransa'dan sonra en fazla örgütlendiği, en iyi tanıdığı ve en rahat hareket ettiği ülke, İngiltere'ydi. İkincisi, İngiltere'de birçok soyluyla akrabalık bağlarına ve etkili himayedarlara sahiptiler. Üçüncüsü, Fransa'da yaşanan baskı ve infazlar İngiltere'de yaşanmamış, tarikatın suçları örtbas edilmişti.

Son olarak, Katolik Kilisesi'nin otoritesini tanımayan İskoçya Kralı Bruce, şövalyelere kapısını açmış ve her konuda onlara destek olmuştu. Şövalyeler de bütün imkanlarıyla Bruce'u desteklemiş ve üç yüzyıl boyunca güven içinde yaşayabilecekleri bir vatana kavuşmuşlardı.

İngiltere'nin Tapınakçı tarihi açısından asıl önemi, masonluğa geçişin bu ülkede başlamasıdır:

"Tapınakçı banka sistemi, Rönesans boyunca geliştirilen bankacılık sisteminin temeli olmuştur. Ortadan kaldırıldıktan sonra yeniden dinsel bir kurum olarak ortaya çıkmayan şövalyeler, masonluğun York Ritiyle birleşmişlerdir.[35]

Daha önce de anlattığımız gibi, şövalyelerin dünya hakimiyetini ele geçirmekte önem verdikleri iki konu vardır: Birincisi, her türlü yöntemle maddi güce ulaşmaktır; çünkü maddi güç, beraberinde hakimiyeti de getirmektedir. Bir o kadar önemli ikinci konu ise, tarikata yeni üyeler bulup sapkın düşüncelerini yaygınlaştırmaktır. Ticari alandaki yatırımlarını ve tecrübelerini arkalarına alan şövalyeler, Kilise güvencesiyle kurdukları tarikat merkezlerine kolayca yeni üyeler bulup bunları istedikleri gibi yönlendirebiliyorlardı. Bu imkanlar ortadan kalkınca, Tapınakçılar yeni üye kaynakları bulma çabasına girdiler. İşte bu aşamada, lonca teşkilatı, tarikata istediği imkanları sunan bir kaynak olarak benimsendi.

Şövalyeler, çeşitli loncalar içinde, duvarcı yani mason loncasını kendi amaçlarına daha uygun gördüler. Bunun çeşitli sebepleri varsa da en önemlisi, şövalyelerin Kutsal Topraklarda öğrendikleri ezoterik inançlardı. Eski Mısır gizemciliği, Pisagorculuk ve Yahudi mistisizminin kaynağı Kabala öğretisinden türeyen batıl inanışlara göre, çeşitli sayıların, geometrik şekillerin, sembollerin ve tılsımların doğaüstü güçleri kontrol etme özelliği vardı. Ve hatta bu formüllerin, Hiram Usta ve çok sayıda duvarcı tarafından Süleyman Mabedi'nde kullanıldığına da inanıyorlardı.

Nitekim şövalyeler de, Kutsal Topraklarda öğrendikleri bu bilgilere dayanarak, başta Tomar Kalesi olmak üzere inşa ettikleri şatolarda gizemli geometrik formları, sayısal formülleri ve sembolleri kullanmış, böylece karanlık güçlerin, dünya hakimiyetini kurmakta kendilerine yardım edecekleri gibi batıl bir düşünceye inanmışlardır. İşte bütün bu birikim, tarikatın mason loncalarına yönelmesine yol açmıştır. Bu süreç masonların kendi tarihi kaynaklarında şu şekilde anlatılmaktadır:

İşte, bizim Tapınak Şövalyeleri kendi tarikatlarında sahip oldukları ruhani ve bedeni hürriyetten istifade ederek, celb'ettikleri bilumum mason ve inşaat işçilerine bu gibi bir hürriyeti vermeyi taahhüt etmekteydiler. Yegane şart, bunların mesleki bir imtihandan geçmesi ve kabul olunmasıydı. Ayrıca, bunlar, mesleklerine ve üstadlarına sadık kalacaklarına dair bir yeminle bağlanmaktaydılar. Kudüs Kırallığında masonların hür olarak çalışabileceklerine dair haber bütün Avrupa'da yayılınca, mukaddes topraklara doğru büyük bir akın başladı. Oraya yerleşenlerin aileleri çoğaldı. Ölenlerin cesetleri de şövalyelerinkilerle yan yana toprağa verildi. Günlük hayatlarını da şövalyelerin yanında sürdüren masonlar, mesleki ve felsefi tekrislerini de bunlardan

aldı. İkinci Haçlı Seferi sona erince, birçok Avrupalı memleketlerine iade olundu. Tapınakçılar, Kudüs'teki tesislerini muhafaza etmekle beraber, Avrupa'ya da yerleştiler ve Paris'te, Londra'da, Segovia'da ve birçok Avrupa şehirlerinde Bizans stili kiliseler inşa etmeye başladılar. Buralara şövalyelerin "Commanderie" leri yerleşti. Londra'daki mabedin Kommandörü, Kudüs'ten getirttiği masonlara Fleet Street'teki kiliseyi inşa ettirdi ve bunlar Londra'daki hürmasonların nüvesini teşkil etti. Tapınakçıların en mühim tesisi şüphesiz ki Pariste'kiydi. Bu tesis, VI. Louis isimli Fransa kralından ruhi ve bedeni her türlü imtiyazı aldı. Burada çalışan bütün masonlar, hürmason imtiyazına sahipti... Bu arada, Büyük Üstad'ın yakılması sırasında, birçok hürmasonun kendisinin yardımına yetişmek istediği, fakat bunların, silahsız olduklarından, aynı yerde yakıldıkları rivayet olunur. 30-40.000 Tapınak Şövalyesinin ve bunlarla çalışan hürmasonların bundan sonra ne oldukları tam olarak bilinmemektedir. Bunların, himaye ettikleri hürmason localarında gizlendikleri ve Fransa'yı terk edip İngiltere'ye kaçtıkları söylenir. Bunların bir kısmı, İskoçya'da Kilwinning Hürmasonlar Locası'nı kurdu. Bu locanın, İskoçya Locası'nın matrikülünde 0 numara ile kayıtlı olduğu söylenir. Hürmasonluğun perdesi arkasında, Tapınakçı Tarikatı yeniden kuruldu ve İskoçya kıralı Robert Bruce'un himayesine mazhar oldu. Bu himaye Stuart hanedanı tarafından da devam ettirildi.[36]

Aynı süreç, mason teşkilatının yayınladığı bir dergide ise şu şekilde anlatılmaktadır:

Bazı Tampliye (Tapınak) Şövalyeleri mason kılığına girer ve masonların arasına karışarak hayatlarını kurtarır. Bazıları, ülke dışına kaçabilmek için masonlara verdikleri 'Laissez Passer'leri kullanır. Bir kısım Tampliye İspanya'ya geçerek, Caltrava, Alcantara, Saint Jacques de I'Epee tarikatlarına katılır, diğer bir kısmı da, Portekiz'e geçip Ordre du Christ örgütüne dönüşür. Başka bir grup, Roma-Germen İmparatorluğu'na geçip Toton Şövalyelerine katılır. Oldukça büyük bir grup Hospitaliyelere iltihak eder. İngiltere'deki Tampliyeler bu olay sırasında önce tutuklanarak sorguya çekilir, ancak hemen serbest bırakılırlar. Hatta bazı ülkelerde haklarında hiçbir işlem yapılmaz.

Tampliyeler, 1804 yılına kadar, yani Bernard-Raymond Fabre Palabrat de Spolete bu tarikatın yeniden büyük üstadı oluncaya kadar, tarih sahnesinden çekilmiş görünür. Bu kişinin 1814'de yaptığı tesadüfi keşif çok ilginçtir. Spolete, 1814 yılında Paris'te, Seine nehri kıyısındaki sahafların tezgahlarında bir el yazmasına rastlar. Grekçe el yazmasında Yuhanna İncili'nin bir tefsiri yer almaktadır. İncil'in son iki kısmı yoktur. Onun yerine üçgenlerle ayrılmış bazı açıklamalar bulunmaktadır. Bu kısımları dikkatle tetkik ettiğinde, bunun Tampliyelerin 5. büyük üstadı Bertrand de Blanchefort (1154)'den başlamak üzere, 22. büyük üstadı Jacques de Molay'a ve devamla, 23. büyük üstad Larmenius de Jerusalem (1314)'den Claude-Mathieu Radix de Chevillon (1792)'a kadar uzanan bütün Tampliye büyük üstadlarını kapsayan bir liste olduğunu anlar. Bu belgeden, Jacques de Molay'ın büyük üstadlık görevini Larmenius de Jerusalem'e

vasiyet ettiği varsayılır. Bu da Tampliyelerin hiçbir zaman ortadan kalkmamış olduğunun kanıtı sayılır. Nitekim, günümüzdeki Tampliyeler aynı zamanda birer hürmasondur.[37]

Tapınakçılar, sistemini yakından tanıdıkları mason loncalarını ele geçirmekte, kendi felsefe, inanç ve ritüellerini loncalara kabul ettirmekte fazla bir zorlukla karşılaşmadılar. Loncalarda çırak-kalfa-üstad hiyerarşisiyle yapılan sınıflandırma, zanaat koluyla ilgili sır saklama geleneği ve inşaatların sözde dinlerle olan sembolik ilişkisi şövalyelerin işini kolaylaştırmış; loncalar, kısa bir süre sonra tamamen kimlik değiştirerek mesleki olmaktan çok, karanlık fikirlerin yayıldığı, siyasi komploların planlandığı birer Tapınakçı merkezi haline gelmiştir.

Masonlar tarafından kaleme alınan temel eserlerde bu tarihsel birlikteliğin daha çok sembolik özelliklerine yer verilirken, masonluğun Tapınakçılardan miras aldığı karanlık özellikler geri planda tutulmuştur. Bir kaynakta şu bilgilere yer verilmektedir:

Le Forestier, konuyu yakından takip etmiştir ve vardığı sonuçlar, bugün için tartışma götürmez gibi görünmektedir. Tapınakçıları masonluğun atası durumuna getiren ilk belge, 1760 tarihli bir Strasbourg el yazması olup, gizli ilimlere ilgilerini hiç de gizlememektedir. Bu belge, efsanenin kökenini ortaya koymakta, yani, tarikat sırlarının Jacques de Molay'dan çağdaş masonluğa kadar aktarıldığını göstermektedir. Le Forestier'ye göre, Alman Rose-Croix'larının (Gül-Haçların) etkisi şüphesizdir; fakat "bunların, masonik geleneğe ve sırra, bir gizlilik ve özellikle bir kapalılık atfetmek suretiyle, yeni bir yorum biçimi bulmaktan başka bir amaçları olmamıştır." Buna karşın, mabetsel devamlılık, devrin ekosizmine belirli bir mantık getiriyordu: Bu devamlılık, aynı zamanda, onda eksik olan tarihi silsileyi ve o zamana kadar onda mevcut olmayan tutarlılığı getiriyordu. [38]

Kudüs'ün Haçlılar tarafından alınmasından sonra ortaya çıkan mimari üslup incelendiğinde, Avrupa'daki ilk planlı Kilise inşaatlarının bu tarihlerden sonra başladığı ve Gotik tarzına geçildiği anlaşılmaktadır. Gotik, Tapınakçılara özgü bir mimari anlayış olarak ortaya çıkmıştır. Graham Hancock, *The Sign and the Seal* (İşaret ve Mühür) adlı kitabında gotik mimarinin 1134 yılında, en önemli Tapınakçı merkezlerinden biri olan, Chartres Katedrali'nin kuzey kulesinin yapım çalışmaları sırasında doğduğunu belirtmektedir. Gotik mimarinin en önemli özelliği, Tapınakçılara özgü Kabalistik simgelerin bu stile göre inşa edilmiş binalarda yoğun olarak kullanılmasıdır.

Tampliye büyük üstadı aynı zamanda mason büyük üstadı olmasıyla birlikte, operatif masonluk tarzından spekülatif masonluğa doğru da aşamalı bir geçiş başlamıştır. Operatif masonluk, aslında duvarcı ustalarının toplandığı bir meslek örgütüdür. Kiliseler, kaleler ve Tapınakçıların gizli buluşma mekanları operatif localarda kayıtlı bulunan duvarcılar tarafından inşa edilmiştir. Ancak belirli bir aşamadan sonra, semboller ve gizem, daha doğrusu Tapınakçıların sapkın öğretileri ve törenleri localara hakim olmaya başlamıştır. Bu aşamadan sonra mason locaları mesleki bir örgüt olmaktan çıkıp, Tapınakçıların gizli örgütü haline gelmeye başlamıştır. Bu yeni localar spekülatif masonluk adıyla anılmıştır. Artık bu localar duvar ustalarının değil, üst düzey

yöneticilerin, soyluların ve zengin tüccarların, Tapınakçılar tarafından, kendi amaçları doğrultusunda biraraya getirildiği yerler haline gelmiştir.

Bunun yanında, Paris'te diğer mesleklerin birer merkezi olmasına karşın, masonların ayrı bir merkezinin olmayışı ve masonların merkez olarak Tampliyelerle aynı mekanları kullanmaları, iki kurum arasındaki yakınlığı açıklaması bakımından dikkat çekicidir. Papa'nın fermanıyla 1312 yılında feshedilen Tampliye tarikatıyla birlikte masonların serbest dolaşım hakları da kaldırılmıştır. Bu nedenle, Fransa'daki masonların Almanya'ya kaçmasıyla bu ülkedeki Gotik mimari üslubu birdenbire zirveye çıkmıştır. Fransa'dan kaçabilen Tampliye Şövalyelerinin sığındıkları operatif mason locaları da zamanla spekülatif masonik tarza dönüşmüştür.

Tampliyelerin kuralları aynı zamanda masonların da kurallarıdır. Yukarıda özetle açıklanmaya çalışıldığı gibi, iki yüzyıl birarada ve içiçe yaşayan Tampliye tarikatı ve masonluk kurumu birbirlerini belirgin ölçüde etkilemişlerdir. Hatta, masonların ritüelleri adeta Tampliyelerden kopya edilmiş denilecek kadar birbirine benzerdir. Bu itibarla, masonların kendilerini büyük ölçüde Tampliyelerle özdeşleştirdikleri ve aslında özgün gibi görünen masonik ezoterizm içinde önemli boyutlarda Tampliye mirası olduğu ortadadır.

Tapınakçılar, ele geçirdikleri locaları, yeniden yapılandırmaya ve gizli bir örgüt haline getirmeye başlamışlardır. Mason localarını kendi sapkın öğretilerine, örgütlenme yapılarına, ve sembollerine göre uyarlayan Şövalyeler, bu şeytani ve sembolik törenleri, ayinleri masonik rit olarak adlandırmışlardır. Masonluğun en eski kolu olan İskoç Riti, bu amaçla devreye sokulan mason localarının ilki olarak, 14. yüzyılın başında İskoçya'ya sığınan Tapınakçılar tarafından kurulmuş ve diğer localara örnek teşkil etmiştir.

Nitekim İskoç Ritinin en üst derecelerine verilen isimler, Tapınakçı tarikatında asırlar önce şövalyelere verilen ünvanlardır. Bu gelenek günümüzde de devam etmektedir. On sekizinci yüzyılın en önemli masonlarından Baron Karl von Hund, İskoç Riti ve Tapınak Şövalyeleri ile ilgili detaylı bir çalışma yapmış ve İskoç Ritini, Tapınakçıların "restorasyonu" olarak adlandırmıştır:

… Dahası, masonik geleneğe göre, Tapınakçılar ve dönemin mason loncaları arasında kesinlikle bir anlaşma yapılmıştır... Daha sonra Robert Bruce onları koruması altına almış ve yedi yıl sonra onun bayrağı altında Bannockburn'da, İngiltere'de tarikatı kaldıran II. Edward'a karşı savaşmışlardır. Bu savaşın ardından, Robert Bruce'un, H.R.M (Heredom) ve R.S.Y.C.S. (Rosy Cross) Şövalyeleri adlı kraliyet tarikatlarını kurduğu söylenmiştir... Yine 1314 yılında, Robert Bruce'un, 1286'da kurulan ve adına Heredom ismi de eklenen ve tarikatın asıl merkezi olan ünlü Kilwinning locasında, Tapınakçılar ve H.R.M. Kraliyet tarikatını, kendi ordusunda savaşmış olan mason loncalarıyla birleştirdiği belirtilmiştir. İskoçya temel olarak operatif masonluğun vatanıdır. Tapınakçıların inşaat sanatındaki maharetlerine bakıldığında, iki grubun işbirliğine girmesinden daha doğal ne vardır!.... Ortaçağ duvarcılarının profesyonel loncası ile felsefi becerileri olan gizli bir grup arasındaki bereketli birliktelik...

Kendisi de yüksek dereceli bir mason olan Dr. Mackey, *Lexicon of Freemasonry* (Masonluk Sözlüğü), adlı eserinde durumu şu şekilde özetliyor:

"... Tapınak Şövalyelerinin sadece sırlara sahip olmakla kalmadıklarını, ayinler düzenlediklerini ve bunları masonlara aşıladıklarını biliyoruz..." [39]

Tapınakçıların kurduğu İskoç Riti fazla bir değişime uğramadan devam etmiş, günümüz masonluğunun da temelini oluşturmuştur. Semboller, dereceler, törenler ve en önemlisi organizasyonun amacı, değişmesi mümkün olmayacak bir şekilde İskoçya'da gelenekselleşmiştir. Daha sonra bütün dünyaya yayılmasına ve birçok kollara ayrılmasına rağmen, masonluğun temel Tapınakçı felsefesi değişmemiş, ancak güncel gelişmelere uygun olarak yöntem değişiklikleri yapılmıştır:

... İskoç Ritinin mirasını üstlenen akımlar arasında en önemlisi, von Hund tarafından biçimlendirilen "Strict Observance" (Kesin İtaat) Riti oldu. En yüksek derecesinin adı "Tampliye Şövalyesi" olan Strict Observance Riti kısa süre içinde tüm Avrupa'ya yayılmayı başardı.

Bu örneklerden de anlaşılacağı üzere, şövalyeler, iki önemli silaha kavuşmuşlardır. Bir yandan, Portekiz örneğindeki gibi, kraliyet güvencesi altında geniş maddi imkanlara ulaşmış olarak serbestçe hareket ederken, bir yandan da ideolojilerinin yayılmasını ve uygulanmasını sağlayacak güçlü bir örgüt kurmuşlardır.

Buraya kadar incelediğimiz Tapınakçı felsefesini özetlersek şövalyelerin, yeni görüntüsüyle masonların, neler planladığını anlamak mümkün olacaktır: İlk ve en önemli unsur, Tapınakçıların din ahlakına olan düşmanlığıdır. Çünkü, Tapınakçı-masonik felsefe gerçek din ahlakına hiç bir şekilde uygun değildir.

Tapınakçılar, din ahlakını kendi sapkın felsefelerini dünyaya yaymakta önlerinde en önemli engel olarak görmekte ve bu nedenle kendilerince din ahlakını ortadan kaldırmak için mücadele etmektedirler. Şövalyelerin planı çok açıktır: Dünyaya, hem maddi hem de ideolojik olarak hakim olmak ve bunun önündeki engelleri ortadan kaldırmak... Ancak, Tapınakçılar da bunun kolay bir şey olmadığının, gerçekleşmesi için uzun bir zaman gerektiğinin farkındadırlar. Gerekli plan ve yöntemi, bu gerçeği göz önüne alarak belirlemişlerdir.

Oysa, Tapınakçılar da dahil olmak üzere, inkar edenlerin hileli düzenleri ve tuzakları ne olursa olsun, ne kadar sağlam görünürse görünsün bozulmaya mahkumdur. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de (onların hilesine karşı) onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli-düzenin uğradığı sona bir bak; Biz, onları ve kavimlerini topluca yerle bir ettik. İşte, zulmetmeleri dolayısıyla enkaza dönüşmüş ıpıssız evleri. Şüphesiz bilen bir kavim için bunda bir ayet vardır. İman edenleri ve sakınanları da kurtardık. (Neml Suresi, 50-53)

Başka ayetlerde de inkarcıların hileli düzenlerine kendilerinin düşeceklerini Allah şöyle bildirmektedir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) 'o inkâr edenler hileli-düzene düşecek olanlardır.

Yoksa onların, Allah'ın dışında başka bir ilahları mı var? Allah, onların şirk koştuklarından yücedir. (Tur Suresi, 42-43)

Tapınakçı Felsefe, Masonik Eylem

Tapınakçılar, mason locaları güçlenip etkin bir hale gelinceye kadar, yani 18. yüzyıla değin geçen üç yüzyıl boyunca Kilise karşıtı akımları örgütlemeye ve yoğun ticari faaliyetlere odaklanmışlardır. Portekiz'de doruğa ulaşan sömürgecilik faaliyetleri, "East and West India" adında dev sömürge şirketlerinin doğmasına yol açmış; bu şirketlerin bünyesinde kurulan borsalar, büyük bir gelir kaynağı haline gelmiştir. Portekiz, İngiltere ve İspanya'nın ardından, Hollanda, Fransa, İtalya, Almanya gibi ülkeler de sömürgeciliğe girişmiş, Avrupa'nın kapitalist yapısı belirmeye başlamıştır.

Aynı dönemde, Tapınakçıların bankerlik işlemleri, Yahudi tefecilerin de ortaklığıyla kurumsal bankacılık faaliyetlerine dönüşmeye başlamıştır. Hollanda ve İngiltere, finansal faaliyetin merkezi haline gelmiştir. Tapınakçılar hem zengin birer tüccar ve bankacı, hem kraliyet çevrelerinde etkin birer soylu, hem de yerel localarda halkın nabzını tutan birer politikacı olmuşlardır. Uzun yıllar süren din savaşları sonucunda Hıristiyan dünyası parçalanmış ve Katolik Kilisesi'nin mutlak hakimiyeti sona ermiştir. Kilise özellikle Protestanlık akımının etkili olduğu Kuzey ülkelerinde kontrolü kaybetmiş ve halkın tepkisini çeken bir kurum haline gelmiştir. Bu ülkeler, sahip oldukları yeni mezhepsel anlayış sebebiyle, daha önce Kilise tarafından yasaklanan, din ahlakına uygun olmayan kapitalist-materyalist felsefenin yerleştirilmesinde öncelik kazanmışlardır. Özellikle faizin serbest bırakılması bu faaliyetlerde tetikleyici bir unsur olmuştur.

Tapınakçıların kendi sapkın felsefelerini rahatça empoze edebildikleri bu müsait koşullar, din karşıtı akımların güçlenmesine neden olmuştur. Bu kapitalist zihniyetle birlikte insanların büyük çoğunluğunun yaşam şekilleri ve dünyaya bakış açıları da değişmiştir. Kilise kurumları belirli Tapınakçı-masonik çevreler tarafından yıpratılmaya çalışılmış, sürekli propagandayla halkın ahirette hesap vereceklerini düşünerek değil, yalnızca bu dünya için çalışmaları telkin edilmiştir. Böylece insanlar sorumsuzca davranmaya, yalnızca kendilerini düşünmeye şefkat, merhamet ve yardımlaşmaya gerek olmadığına inanmaya yönlendirilmişlerdir. Aynı karanlık çevrelere mensup edebiyatçılar, filozoflar, politikacılar bu anlayışı yoğun bir şekilde desteklemişlerdir.

Localarda üretilen din ahlakına düşman felsefeler kısa sürede politik slogan haline geliyor ve Fransız Devrimi gibi büyük olayları ateşleyebiliyordu. Bütün bu faaliyetlerin

ortak teması olarak insanlar din ahlakından uzaklaşmaya, dünyevi bir hayat yaşamaya davet ediliyordu. Oysa bu son derece tehlikeli bir durumdu. İnsanların din ahlakından uzaklaştırılmasının ne kadar büyük bir tehlike olduğu ise, zaman içinde yaşanan gelişmelerle daha da iyi anlaşılacaktı.

Önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi Tapınakçılar, büyü, tılsım gibi yöntemleri güç elde etmekte bir araç olarak görmüşlerdi. Onlar da dönemin ilkel inançlarına uygun olarak, zenginliğin bu yoldan kolayca elde edilebileceğine inanmışlardı. Ancak uzun yıllar süren simyacılık, büyücülük çalışmaları onlara istedikleri gücü vermemişti. Oysa sanayi devrimi ve gelişen teknolojinin getirdiği değişiklikle, büyünün ve sihrin yerini artık bilim ve teknoloji almıştı. Tapınakçılar da, kısa zamanda bu değişime ayak uydurmuş ve kendi ideolojik amaçları için simya, tılsım gibi modası geçmiş yöntemlerin yerine bilimi kullanmaya başlamışlardır. Siyasi ve sosyal alanlarda olduğu gibi, biyoloji, tıp, mühendislik başta olmak üzere temel bilim dallarına da yönelenTapınakçı-mason örgütlenmesi, bu alanda kontrolü ele geçirmek için büyük çaba sarf etmiş ve çarpık materyalist yorumlarla bilimi sözde din karşıtı bir çerçeveye sokmaya çalışmıştır.

Geçtiğimiz yüzyıllardaki materyalist ve evrimci hayat görüşlerinin entelektüel alanda yaygın kabul görmesinin perde arkasında Tapınakçı-masonik çevrelerin çok önemli katkıları olmuştur. Bu alandaki başarının önemli sebepleri vardır. İlk sebep, o zamanki Katolik Kilisesi'nin, çeşitli bilim dallarında benimsediği tutucu, dogmatik ve baskıcı tavrın cahil halkta oluşturduğu Kilise karşıtı eğilimdir.

Avrupa'da, Galile örneğiyle sembolleşen, "Kilise, dolayısıyla din bilime karşıdır" yanılgısı yerleşik bir hale gelmiş ve sanki "bilim dinsizlerin alanıdır" gibi gerçek dışı bir anlayış ortaya çıkmıştır. Bu yanlış görüş sonraki yüzyıllarda daha da yaygın bir hale gelerek, materyalist akımların din aleyhinde öne sürdükleri hayali bir iddia haline gelmiştir. İkinci sebep ise localarda Tapınakçı zihniyetiyle yetişmiş din aleyhtarı felsefecilerin, büyük bilim adamları ve düşünürler olarak öne sürülmeleri ve bu kişilerin ortaya attıkları din ahlakına karşı, ateist görüşlerin bilgisiz halka bilimin gösterdiği gerçekler olarak sunulmasıdır. Tüm bu faktörler, biraderlerinin de desteğiyle, bilim dünyasına materyalist düşüncenin hakimiyetini getirmiştir. Bu yöntemle Tapınakçılar din ahlakına karşı mücadelelerinde yeni bir yöntem geliştirmiş ve insanları din ahlakından uzaklaştırmak için bilimi çarpıtma ve bilimsellik adı altında göz boyama taktiklerini kullanmaya başlamışlardır.

Tapınakçılar, zanaatkarların kurduğu yerel operatif loncaları kullanarak, bunları perde arkasındaki ideolojik çalışmaları için birer üs haline getirmişler ve din ahlakına karşı ilk örgütlü faaliyeti bu loncaları paravan yaparak başlatmışlardır. Özellikle Almanya, Belçika, İngiltere gibi ülkelerde Kilise karşıtı akımlara kapsamlı destek sağlamışlardır. Bu kışkırtma hareketleri kısa sürede meyvelerini vermiş ve Reform'u takip eden dönemde bütün Avrupa'yı din savaşları sarmıştır.

Tapınakçılar bu amansız savaşlar döneminde, bir yandan Kilise'nin siyasi ve sosyal statüsüne ağır bir darbe indirerek din birliğini parçalarken, diğer yandan kendi

materyalist amaçlarını rahatça hayata geçirebilecekleri bir ortam meydana getirmişlerdir. Bu dönemde yaşanan pek çok olay, halkın din ahlakından hızla uzaklaşmaya başladığı sürecin başlangıcı olmuştur.

Tapınakçıların ikinci büyük eylemi, masonların ne kadar büyük bir etkinliğe ulaştıklarının da göstergesidir. Gelişen sosyal yapı sebebiyle çeşitli iş kolları ön plana çıkınca, bazı doktorlar, hakimler, avukatlar, askerler ve yerel politikacılar mason localarında birarada hareket etmeye başlamışlardı. Artık siyasi gelişmeler mason localarında bu kişiler tarafından yönlendirilir hale gelmişti. Tapınakçı-mason biraderler, işte tam bu aşamada Fransız Devrimi'ni organize etmişlerdir:

1717 yılında operatif mason localarında çalışmakta olan "Kabul Edilmiş Masonlar", 18. yüzyılın dini, siyasi ve fikri ortamında kendilerine tolerans ve fikir hürriyeti temin edecek bir teşekkül kurmayı kararlaştırdılar. Bu teşekkülün adetlerini, işaretlerini, merasimlerini zamanın gizli teşekkülleri olan masonluk, Roskuruva, Tampliye gibi kuruluşlardan; tefekkür sistemini de 17. ve 18. yüzyılda İngiltere'de filizlenmeye ve yayılmaya başlayan hür düşünce fikrinden almışlardır.[40]

Fransız Devrimi, Tapınakçıların hem Fransa kralından aldıkları bir tür intikam, hem de bundan sonra kullanacakları yöntemin bir başlangıcı olmuştur.

Devrimin kısa sürede büyük ve geniş bir etkiyle gerçekleştiğini gören Tapınakçılar, diğer ülkelerde de hızla faaliyete geçmişlerdir. Fransız Devrimi'yle iktidara gelen Tapınakçı-mason zihniyeti, krallıkların parçalanmasında, Kilise'nin zayıflamasında ve materyalist anlayışın yaygınlaşmasında, önce Avrupa'ya ve ardından Balkanlar'a, sonra da Amerika'ya kötü örnek teşkil etmiştir. Devrimler birbirini izlemiş, kısa bir süre sonra Kilise ve Kilise'yi destekleyen kurumlar büyük bir yenilgiye uğramıştır. Tapınakçı masonların Osmanlı İmparatorluğu'na verdikleri zarar da bu dönemde başlamış ve güçlenerek devam etmiştir.

Masonlar, önce Balkanlar'da örgütlenmiş ve bu topraklarda yaşayan halkları Osmanlı'ya karşı kışkırtmışlardır. Çok geçmeden büyük bir çözülme yaşanmış ve Osmanlı Devleti çöküşe geçmiştir. Mason localarında kurulan ve ülkemizin başına büyük belalar açan İttihat ve Terakki Cemiyeti de aynı ideallerle yola çıkmış ve Tapınakçı-masonik felsefeyi ülkemizde yerleştirmek için her türlü yönteme başvurmuştur. Paris'te yayınlanan *Le Temps* gazetesinin 20 Ağustos 1908 tarihli sayısında, Selanik'teki iki önemli İttihatçı, Refik Bey ve Binbaşı Niyazi ile yapılan röportajda verilen bilgiler, masonluğun bu hareket içindeki etkisini göstermektedir:

Mülakatı yapan gazeteci, İttihad-ı Terakki'nin 1905 ila 1908 tarihleri arasında masonluktan ne kadar yardım gördüğünü ve etkilendiğini sordu. Verilen cevap ilginçtir ve şu şekilde özetlenebilir: Masonluk ve bilhassa İtalyan masonluğu bize manen destek oldu. Selanik'te müteaddit localar faaliyette idi. Hakikatte İtalyan locaları İttihat Terakki'ye yardımcı oldular ve bizleri korudular. Çoğumuz mason olduğumuzdan genelde teşkilatlanmak için localarda toplandık. Üyelerimizi de genelde localardan

seçmeye çalışırdık. Localardaki faaliyetlerimizden İstanbul şüphelenmeye başladı ve birkaç hafiye localara sızmayı başardı... [41]

Büyük önder Atatürk, mason locaları konusunda en isabetli görüşe sahip devlet adamıdır. Cumhuriyet'in kurulmasının ardından, masonların CHP'yi ele geçirmeye çalıştığını fark eden Mustafa Kemal, 1935 yılında locaları kapatmıştır. Ancak locaların kapatılması masonların faaliyetini durdurmamıştır. Ataları Tapınakçılar gibi yeraltına çekilen örgüt, bir zaman sonra Türk siyaseti ve ekonomisinde yeniden kendini belli etmeye ve etkili olmaya başlamıştır. Bu etki günümüze kadar artarak devam etmiş ve son dönemde medyada sıkça gündeme gelerek varlığını bir kez daha kamuoyuna hissettirmiştir.

Bütün bu gerçekler göstermektedir ki, Tapınak Şövalyeleri, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de gizli ve organize bir örgüt halinde faaliyet göstermektedir. Resmi ve gayrı resmi pek çok kurum ve kuruluşun içinde yuvalanmış bu örgütün, üyeleri kendilerini gizleseler bile amaçları ve yöntemleri bellidir. Bu karanlık örgüt mensupları, milli ve manevi değerlerini savunan, vatanını ve milletini sevip koruyan, insanları Allah'a iman etmeye, Kuran ahlakını yaşamaya çağıran samimi Müslümanları her türlü sindirme, kışkırtma, tahrik, iftira ve karalama yöntemini kullanarak ortadan kaldırmayı hedeflemektedir.

Böylelikle, dindar ve milliyetçi Türk ulusunu birbirine kenetleyen ulvi değerleri zayıflatarak milli birlik ve bütünlüğümüzü parçalama amaçlarının ve şeytani emellerinin karşısında önemli bir engel olarak gördükleri Türk Milleti'ni diledikleri gibi yönlendirmek hayalini taşımaktadırlar. Ne var ki, tarih boyunca her dönemde bu tür karanlık oyunlar Müslüman Türk Milleti üzerinde oynanmaya çalışılmış, fakat bu tür girişimler her zaman hüsranla sonuçlanmıştır. Bundan sonra da bu tür şeytani planların, tuzakların, komploların başarıya ulaşması asla mümkün değildir. Çünkü şanlı Türk Milleti bu tür alçakça planları bozacak ve bu planları tasarlayanların aleyhine çevirecek imana, güce ve akla fazlasıyla sahiptir. Özüne ve değerlerine bağlı kaldığı sürece de, ne Tapınakçılar ne masonlar ne de herhangi başka bir şer odağı bu şanlı Milletin evlatlarına asla zarar veremeyecektir!

Vicdan sahibi Türk Milleti masonların ve Tapınakçıların da doğru yola uymaları için her zaman tüm gücüyle gayret edecek, kötülerin birliğini sevgiyle, barışla ve hoşgörüyle ortadan kaldıracaktır. Masonların da, üyesi bulundukları bu kirli ittifakın dünya üzerindeki yıkıcı etkisini fark ettikten sonra aynı düzen içinde kalmak istemeyecekleri açıktır. Onlar da bozgunculuğun yerine sevgi ve hoşgörünün, dejenerasyonun yerine güzel ahlakın hakim olması için çaba gösteren iyilerin ittifakına katılacak, daha iyi bir dünya için çalışacaklardır.

SONUÇ

Kitap boyunca gördüğümüz gibi, Tapınakçılar Avrupa'da ilk kapitalist kurumları icat eden örgüttür. Ticaret ve sermayeyi en korkunç suç aleti haline getiren de yine onlardır. Her nasıl olursa olsun "paraya ulaşmak", kurdukları sapkın dinin en temel kuralıdır. Kanun, kural, vicdan ve ahlak tanımayan biraderler, gayrı meşru bütün yöntemleri ticaretin içine sokmuşlardır.

Sömürgecilikten yağmaya, spekülasyondan rüşvete kadar her türlü yöntemi kullanan Tapınakçılar, mafya tipi örgütlenmenin de ilk temellerini atmışlardır. Karşılarındaki en büyük engel olan din ahlakını kendilerince ortadan kaldırmak için karanlık servetlerini kullanan tarikat üyeleri, para gücü sayesinde taraftar bulmakta da zorlanmamışlardır.

12. yüzyıldan beri yürütülen bu faaliyet, günümüzde en ileri düzeye ulaşmıştır. Birçok Batılı ülkede istediklerini elde eden Tapınakçılar, uzun bir süreden beri, henüz ele geçiremedikleri topraklara el atmışlardır. Hıristiyanlığı parçalarken kullandıkları yöntemler, Müslümanlık karşısında çaresiz kalmıştır. İnsanlığı yalnızca dünyevi bir yaşam biçimine davet eden şeytani telkinlerinin, Allah'ın izniyle, Müslüman Türk Milleti karşısında da hiçbir etkisi yoktur.

Her dönemde, başta Atatürk olmak üzere Türk-Müslüman önderler, bu tarikatın sinsi oyunlarını bozmuş, planlarını ortaya çıkarmış ve bu yapılanma ile fikri mücadele içinde olmuşlardır. Günümüzde bu fikri mücadele devam etmekte, dinine bağlı, vatanını seven samimi insanlar, Tapınakçı-masonların oyunlarını her defasında bozmaktadırlar. Bundan sonra da, Allah'ın yardımıyla, sinsi düşmanlara hiçbir geçit vermemekte kararlıdırlar. Ve Rabbimiz'in izniyle, bu fikri mücadelede başarıya ulaşacaklardır.

Ve bu başarı asırlardır "kötülüğü düzenleyip örgütleyen"lerinki gibi bozgunculukla değil, hoşgörüyle, ılımlılıkla, sevgiyle, adaletle, merhametle ve barışla elde edilecektir. Kuran ahlakını temel alan bu fikri mücadele hayatları boyunca din ahlakına uygun olmayan bir dünya düzeni kurmak için çaba sarf eden masonların ve Tapınakçıların da vicdanlarını harekete geçirecek ve bu batıl yapılanma ortadan kalkacaktır. Böyle bir mücadelenin varacağı sonucu ise Allah, Enbiya Suresi'nde bizlere şöyle müjdelemiştir:

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı)... (Enbiya Suresi, 18)

EK BÖLÜM
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir mucizevi "düzen" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa

Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."[42]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."*[43]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[44]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[45]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? [46]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik

ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[47]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında

"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[48]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[49]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[50]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[51]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını

göstermiştir. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[52]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[53]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) Australopithecus
2) Homo habilis
3) Homo erectus
4) Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[54]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. [55]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[31] Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. [56]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu?

Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[57]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz.

Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[58]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar.

Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler. Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmak için çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[59]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden

oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece

saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle itiraf açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[60]

Bu gelecek, uzakta değildir. Çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 World Book Encyclopedia, "Crusades", Contributor: Donald E. Queller, Ph.D., Prof. of History, Univ. of Illinois, Urbana-Champaign, World Book Inc., 1998.
2 The Knights Templars and the Complete History of Masonic Knighthood, C.G. Addison, Robert Macoy, 1874, s. 154.
3 The Knights Templar in Britain, Evelyn Lord, Pearson Education Limited, 2002, s.7.
4 The Templar Continuum, Templar Books, Alan Butler, Stephen Dafoe, Belleville-Ontario, 1999, s. 55.
5 The New Knighthood, Malcolm Barber, Cambridge Uni. Press 1994, s.232.
6 The Knights Templars and the Complete History of Masonic Knighthood, C.G. Addison, Robert Macoy, 1874, s. 488.
7 The New Knighthood, Malcolm Barber, Cambridge Uni. Press 1994, s. 103.
8 The Templars, Piers Paul Read, , Da Capo Press, 2001, s. 138.
9 The Trial of the Templars, Malcom Barber, Cambridge Uni. Press 1978, s. 13.
10 The Templars, Piers Paul Read, Da Capo Press, 2001, s. 209.
11 The Trial Of The Knights Templar, Gmelin, Die Tempelherren; Henry D. Funk, “The Builder, 1916.
12 The Templar Continuum, Alan Butler-Stephen Dafoe, Templar Books 1999, s. 75.
13 The Financial Relations of the Knights Templars to the English Crown, Ferris, s.10.
14 The Templar Continuum, Alan Butler-Stephen DafoeTemplar Books 1999, s. 76.
15 The Temple and the Lodge, Michael Baigent, Richard Leigh, London: Corgi Books, 1990, s. 81.
16 The Hiram Key, Christopher Knight ve Robert Lomas, , Arrow Books, 1997, s. 37
17 Morals and Dogma, Albert Pike, The Roberts Publishing Co., Washington, 1871.
18 The Templars, Da Piers Paul Read, Capo Press, 2001, s.215.
19 Aynı eser, s. 210.
20 Aynı eser, s. 214.
21 The New Knighthood, Malcolm Barber, Cambridge Uni. Press 1994, s. 148.
22 Aynı eser, s. 173.
23 The Knights Templars and the Complete History of Masonic Knighthood, C.G. Addison, Robert Macoy, 1874, s. 405.
24 The Trial of the Templars, Malcom Barber, Cambridge Uni. Press 1978, s. 45.
25 The Knights Templars and the Complete History of Masonic Knighthood, C.G. Addison, Robert Macoy, 1874, s. 425.
26 The Templars, Da Piers Paul Read, Capo Press, 2001, s. 269.
27 http://www.newadvent.org/cathen/12297a.htm
28 The Knights Templars and the Complete History of Masonic Knighthood, C.G. Addison, Robert Macoy, 1874, s. 535.

29 The Warriors and The Bankers, Alan Butler-Stephen Dafoe, Templarbooks, 1998, s. 42.
30 http://www.newadvent.org/cathen/12297a.htm
31 The Knights Templars and the Complete History of Masonic Knighthood, C.G. Addison, Robert Macoy, 1874, s. 535
32 The Catholic Encyclopedia, Volume III, Ch. Moeller, http://www.newadvent.org/cathen/03698b.htm
33 "Germany, Federal Republic of."Microsoft® Encarta® Encyclopedia 2001. © 1993-2000 Microsoft Corporation. All rights reserved.
34 http://www.ancientquest.com/embark/guilds.shtml
35 Military Religious Orders."Microsoft® Encarta® Encyclopedia 2001. © 1993-2000 Microsoft Corporation. All rights reserved.
36 Mimar Sinan Dergisi, Yenilik Basımevi, İstanbul 1981, sayı:42, s. 43-46.
37 Tampliyeler ve Hürmasonlar, Teoman Bıyıklıoğlu, Mimar Sinan, 1997, sayı 106, s. 9-19.
38 Mabedin Sırrı, Tayfur Tarhan, Mimar Sinan D. yıl 1977, sayı 23 s. 21.
39 Nesta Webster, Secret Societies and Subversive Movements, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924, s. 85-86.
40 Türkiye'de Masonluğun Kuruluşu, Hikmet Murat, Mimar Sinan, yıl 4 (1974), sayı 14, s.25.
41 Mimar Sinan Dergisi, Reşat Atabek, Sayı 60, s. 9
42- Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life,* New York: Marcel Dekker, 1977, s.2
43- Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
44- New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life, *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 74, Kasım 1982, s.1328-1330.
45- Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s.7
46- Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s.40
22- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, cilt 271, Ekim 1994, s.78
47- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s.189
48-Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s.189
49- B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
50- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s.179

51- Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s.133
52- Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s.197
53- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s.75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s.389
54- J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992
55- Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology,* 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s.272
56 - *Time*, Kasım 1996
57- S. J. Gould, *Natural History*, cilt 85, 1976, s.30
58- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s.19
59- Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s.28
60-Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

**Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve
hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)**